

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIHAHA

İnönü — Ben düşerim, yine kalkarım... Sen
adımlarımı denk at, bir düşersen bir
daha kalkamazsın!

damlaya
damlaya
göl olur

T Ü R K İ Y E \$ B A N K A S I

paranızın... istikbalinizin emniyeti

(Yeni Ajans: 563—40)

**BASIN İLÂN KURUMU GENEL MÜDÜR-
LÜĞÜNÜN 12 / Ocak / 1965 tarihinden
itibaren yeni telefon numaraları :**

Santral : 27 66 00

» : 27 66 01

(Basın: 1038—41)

Dünyanın en güzel polis ve aşk romanları

AKBABA YAYINEVİ

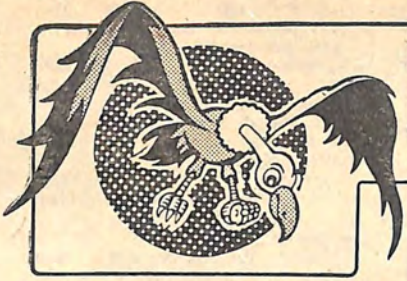
Yedinci kitabımı takdim eder:

Milyoner Kızlar!

Umum dağıtım merkezi

BATEŞ — İSTANBUL

(AK—42)

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 8 Sayı: 9 • Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ • 25 Şubat 1965

Şimdi İsmet Paşa'yı göreceksiniz!

BU öfkeli meydan okuyuş, benim kalemimden değil, sayın İnönü'nün ağzından çıkmıştır:

— Şimdi İsmet Paşa'yı göreceksiniz!

Belki, gülümser bir hayretle birbirine soranlar olacaktır: En az kırk yıldanberi onu görmedik mi?..

Rauf Orbay'ın karşısında, Fethi Okyar'ın karşısında, Menderes'in karşısında ve bütün gölgesine sığınmayanların karşısında...

İnönü'nün nasıl vurduğunu çöktürten bir amansız gücü olduğunu hepimiz biliriz.

O, yalnız bir kişinin karşısında güçsüzdü: Atatürk'ün!

1937 de, artık onun da vurulabilecek duruma geldiğini sanmış ve kadehleri şingirtadan yumruğunu sofraya indirmişti.

İsmet Paşa'yı ilk ezen yumruk, onun, Atatürk sofrasına indirdiği kendi yumruğu olmuştur!

Uzun ve yılgın bir içine çekilişten sonra, birinci adamın ölümü, Türkiye Cumhuriyeti'nin ikinci adamına Çankaya'nın kapısını açtı.

Fevzi Çakmakların, Celâl Bayarların, Şükrü Kayalarların, Tevfik Rüştülerin saygıları ile kucaklanan İnönü'nün ilk işi ne olmuştu?..

Kendisine, Çankaya'nın kapısını açanları görevlerinden kaptı dışarı etmek!

Geçmiş yılların acı muhasebesini birer birer yapmayalım. Eski yaraların kabuklarını kalemimizin tırnağı ile koparıp yeniden kanatmakta ne fayda var?

O günden bugüne kadar, muhterem İsmet Paşa'yı görmedik mi ki, sayın İnönü, kendi istediği, kendi beğendiği seçim kanunu ile sürüp gidecek bir sayı dengesizliğine düşünce, o korkunç, o öldürücü gazabı ile: «Şimdi İsmet Paşa'yı göreceksiniz» diyor!

Siz, sayın İnönü'nün karşısına çıkanlara değil, gölgesine sığınanlara bile merhametle bakınız: Hangi Başbakanı, hangi Bakanı, onun bu «Göreceksiniz» dediği İsmet Paşa'yı görmemiştir ki?..

Ömrü vefa etmediği için Refik Saydam, toprağın altına sığınarak Cumhuriyetin «Korkunç Dede» sinden kurtulabilmiştir. Yoksa, memleket manzarasını «A dan Z ye kadar bozuk» diye çizen bir Başbakanı İsmet Paşa'nın affedeceğini umar mısınız?

Ondan sonra, Saraçoğlu geliyor. 1946 meclisinde, D.P. azın-

lığı ile boğuşurken, parlamento iklimine yıllardır alışmış bu vefalı Başbakanını, ansızın atıverdi.

Refik Saydam'ın görmediği İsmet Paşa'yı talihsiz Saraçoğlu görmüştür!

Daha sonra, kalbi kafasından güzel, sahiden büyük çaplı, sahiden inanmış adam Recep Peker Başbakan oldu.

Yırtıcı bir muhalefetle karşı karşıya idi Peker. Uzakları gören bir sezgi gücü ile direniyordu. Kongrelerinde «Husumet andı» içen gözü dönmüş hasımlarını demokrasi nizamına getirecek, politika havasını zehirlenmekten kurtaracaktı elbet.

Ama sayın İnönü, dağı taşı pe-

şine takmış bir muhalefetle pençelesen kendi Başbakanına, bir de C.H.P. içi muhalefet tertipleterek onu iki ateş arasında çarpıtıra çarpıtıra yıktı.

Asıl İsmet Paşa'yı, kahrından ölüm döşegine serilen Recep Peker görmüştür!

Recep Peker'den sonra, Başbakanlık koltuğunda Hasan Saka'yı görüyoruz. Bu Karadeniz usağını, yürüyeceğine inanmadığı bir gemiye kaptan yapmıştı İnönü...

Gençlik günlerimden beri dostum olan rahmetli Saka, özel konuşmalarımızda coşar - muhterem İsmet Paşa'dan af dileyerek aynen yazayım - kısık bir sesle acı acı gülerek:

— Demokrasinin evliyası olacağım sanıyor, şaşayım onun aklı- perişanına!

Diye şefine isyan ederdi.

Ne oturduğu koltuğa, ne girdiği havaya uyamayan Hasan Saka da yine İnönü'nün emri ile çekildi ve ölümü bile kendisini affettirmeye yetmedi.

Son Başbakan, eski Sebil-ü-rreşad yazarı ve «Kıssa-ı enbiyâ» hocası Şemsettin Günaltay merhumdur.

Hiç kimsenin aklına gelmiyecek yarı aydın bir din adamından bir devlet adamı çıkarmak hünerini de nihayet yine İsmet Paşamızdan görmüştük!

Merhum hocanın, iktidar süresince neler çektiğini, nelere katlandığını şuradan anlayınız ki, seçimleri kaybeder etmez yaptığı ilk iş, sayın İnönü'ye karşı bir muhalefet partisi kurmak için, isimlerini hepimizin bildiği ünlü politikacılarımızla pazarlığa girişmek olmuştur.

Yaşı ilerlememiş ve sağlığı yıpranmamış olsaydı, Günaltay hocayı, nice namılı C.H.P. lilerle beraber şimdi İsmet Paşa'nın karşısında görecektik!

1950 den sonra, sayın İnönü'nün, muhalefet lideri olarak Büyük Millet Meclisinde nasıl amansız dövuştüğünü bütün memleket, on yıl, her perdede artan ürpertilerle seyretti.

Bu oyunun trajik bir sahne ile bittiğini ve son perdenin artık kapandığını sanıyorduk.

Sayın İnönü ise, perde aralıktan, sahneye bilinmiş bir hınçla yumruklarını sıkarak yeniden yürüyor:

— Şimdi İsmet Paşa'yı göreceksiniz!

Evet paşam, bütün memleket bir İsmet Paşa görmek istiyor artık. Hiç görmediği, hiç bilmediği, ama hayal ettiği bir İsmet Paşa... Bu, vurduğunu yokeden değil, tuttuğunu var eden bir İsmet Paşadır.

C.H.P. yi, uzun yılların yetiştirdiği olgunlar kadrosuna bırakarak lütfen parti kapısından çıkıp sizi hasretle bekleyen gönüller kapısından giriniz!

Yarın, başı sıkılan her iktidar, sizin o zengin tecrübenizden, o zengin kültürünüzden ve insanlara eşit sevgilerle dolu o zengin baba kalbinizden ışıksın...

İşte otuz milyon Türkün görmek istediği İsmet Paşa... Hepimizin İsmet Paşa'sı!

Süleyman Demirel servetini açıkladı. — Gazeteler —

Hazret-i Süleyman'ın hazineleri!

Yusuf Ziya ORTAÇ

CEZAEVİ dalgalandı, haber bütün koşullarda çalkalandı: — Yahu, Vazelin İhsan enselenmiş be...

— Deme!
— Namussuzum...
— Ulan, herif töbe etmişti bu dalgalara...

— Ne zamandır kahve işletiyordun.
— Belki on sene var deliğe girdiği yoktu.

— İnanmayın, yalandır.
— Yalan değil arkadaşım, akşam postasında Adliyeden getirmişler, kapı altında gördüm. Hamama girdi çıktı da, karantinaya soktular bile...

— Bak ulan bak bee... Herif hapisanenin yolunu unutmıştu, tutup getirdiler ha...

— Aabi, kim bu Vazelin İhsan?
— Siz onu tanımazsınız. Onun zamanına yetişmediniz. Ben Mehterhanenin sübyan koğuşundayken tanımamıştı bilem... Mehterhane vardı, annıyo musun... Biz orada yattık...

— Çok hızlıdır haaa, üstüne yoktur...
— Vazelin İhsan'ı onbeş gün kaldığı karantina koğuşundan, cezaevinin ikinci kısım koğuşlarından birine verdiler. Bütün yaşlı sabıkahılar, Vazelin İhsan'ı taniyorlardı.

— Geçmiş olsun İhsan aabi...
— Hoş geldin İhsan aabi...
— Hangi işten düştün İhsan aabi? Koğuş ocağından çaylar içildi.

Vazelin İhsan çay tepsisine, tam raconuyla bir yüz liralık attı. Demli çaylar tazelandı.

Vazelin İhsan nasıl piyastos olduğunu anlatmaya başladı. Beyler koğuşunun, zimmet suçundan sekiz yıla hükümlü Nuri Bey'i Vazelin İhsan'ın karşısındaydı. Ellisini aşkın Vazelin İhsan, çevresinde sanki başka hiç kimse yokmuş gibi, karşısında oturup sedef teşbih çeken, ayakları pantuflu, vişneçirüğü renginde ropdöşembirli Nuri Bey'e anlatıyordu.

— Nasıl oldu bu iş İhsan Bey kardeşim?..

— Valla beyabı, şimdi ne desem yalan. İnanmıyacaksınız... Çünkü, bu başıma gelenlere, ben de inanmıyorum. Bunca senedir bu yolda saçımın kılını ağarttım, annıyo musun. böyle bi dalga başıma gelmemişti. Şimdi siz «Camiden tutup getirmişler» diye alay edeceksiniz benimle ama, ondan beter namussuzum... Ben buraya bu sefer vatani vazife dolayısıyla düştüm, annıyo musun...

Benim bi kahvem var, kahvecilik yaparım, annıyo musun... Bıgıtın iki sivil geldi kahveye «Az bişey Müdirivete kadar geleceksin» dediler. Eski polisleri ben hep tanırım... Bunlar yeni yetişme, annıyo musun, ben tanımıyorum... Acı patlıcan vemedim ki karnım ağrısın... Tabii gittik beyabı... Baktım, Tatlı Haydar... Bizim hızlı zamanımızda, annıyo musun, sivil polisti, şimdi başkomser olmuş... Gözü biraz hafif sehlâ olduğundan baygın baygın bakar da, ondan Tatlı Haydar derler... Yoksa, Allah inandırın bevabi, arnavut biberinden acıdır, annıyo musun...

Tatlı Haydar'a:
— Bir emrin mi var aabi, beni emretmişsin... dedim.

— Buyur otur İhsan! dedi.
«Buyur, otur!» diye yer gösterdiğine göre, başka bir dalgası var. Yoksa benim bildiğim Tatlı Haydar tekme sille, ana avrat girişir adama.

Oturdum gösterdiği yere.
— Aabi, biliyorsun, dedim, bana artık bu vollar kesik; ben töbe işlâh ettim, eski zenatı terkledim.
— Senden istediğim bişey var, devince ben bozuldum. Benden hiç bi istediği olamaz. Çünkü ben son işimde, herkesin payını helâlden

Vatani Vazife

vermiştim de kendi payımla da kahveyi açmıştım.

— Aabi, dedim, biliyorsun, ben o voliyi vurduğum zaman herkesin hakkını bi tamam ödemişim, eksik olma, sayende paçamı kurtarıp eski dalgalardan elimi ayağımı çekmiştim. Geçmiş hesaplar müruru zamana uğrayıp kapandı, şimdi benden ne istiyorsun?

Ben böyle nezaket dairesinde diklenince:

— Eski hesaplar kapandı, şimdi o defterleri açma! dedi, benim seni buraya çağırmanın sebebi şu ki, sen şimdi memleketi vatani vazife yapacaksın.

Bizim bildiğimiz vatani vazife nedir beyabi; askerlik dii mi? Tamam! Demek beni askerlik dalgası için çağırıyorlar.

Tatlı Haydar'a:
— Aman aabi, dedim, ayağımı öpeyim, ben bu vatani vazifeyi bahriyede yaptım, hem de tamamı tamamina altı sene. Kasımpaşa Divanhanesinin camialtında hapis yatığım ayları da hesaba katmıyorum. Çok firarlı olduğumdan, Allahıma

şükür, altı senede vatani vazifemi bitirdim. Yaş elliye geçti aabi, şimdi benden daha ne vatani vazifesi istiyorsunuz?

Ben böyle söyleyince, annıyo musun, Tatlı Haydar bana bi kahve söyledi, bi de cigara verdi. Ossaat çakız oldum, annıyo musun; bunlar benden, vatani vazife dalgasıyan, zarlarına bakmamı istiyorlar, Benim kahve ocağı işliyor ya, herkesin gözü bende...

— Aabi, dedim, vatani vazife diyerekten başka bi emrin varsa, açık et, buyur, canbaştıltıne... Kahve ocağı benim değil, senin...

Tatlı Haydar:

— Sen yanlış anladın, dedi, bu seferki vatani vazife askerlik işi değil, başka bi iş... Bu bir memleket vazifesi... Sen şimdi, memleketimizin ve de hükümetimizin yüzünü akedeceksin evelâllah... Hükümetimizin sana gayetle ihtiyacı var ki, anlatılır gibi değil...

— Aman aabi, dedim, benimle kıyak dalga geçiyorsun, kurban olayım aabi, ben kimim ki, koca bi

hükûmat benim gibi bir eski yankesici parçasına muhtaç kalsın!

Tatlı Haydar:

— Hükûmettir bu, dedi, hükûmetin işi hiç belli olmaz, sırası gelir, her bir vatandaşına muhtaç olur. Şimdi sen de bir vatandaş olarak, hükûmet senden bir vatani vazife bekliyor.

— Buyur aabi, dedim, mâdem işin içinde vatan dalgası var, annıyo musun, boynum kıldan ince, öl de öleyim...

Bunun üzerine beyaabi, Tatlı Haydar bize durum vaziyetini açık etti.

Efendime söyleyeyim, annıyo musun, bizim memleketi gayetle kabalık bi ecnebiye heyeti gelmiş. Bunların içinde Amerikan, Alman, Danimarkan, Fransiyadan, her bi yandan adam varmış... Ondan sonra, tüccarı, doktoru, müvendir, porofesürü, her bi çeşit adam varmış içinde... Bunlar bizim memleketin her bi yanını inceliyorlarmış da ona göre hükûmete mangır yardımına gelmişler, annıyo musun... Velâkin, bu heyet her nereye gitmişse, bizim işlerin hiçbirinden memnun kalmamış. Orman demişler, orman işimizi beğenmemişler, annıyo musun... Hastane demişler, hasta işlerimizi beğenmemişler, annıyo musun... Fabrika demişler, fabrika işlerimizi beğenmemişler, annıyo musun... Bunun üzerine hükûmet çok fena bi halde mahcup kalmış ecnebiyyeye karşı... Hükûmet demiş ki, aman demiş, biz bu ecnebiye heyetine bişiyimizi beğendirelim, demiş...

Bunları Tatlı Haydar bana anlattıktan sonra:

— İşte, dedi, şimdi iş sana düşüyor İhsan'cım; bu bir vatani vazifedir.

Benim anladığım kadarı, bizim hükûmet bu ecnebiye heyetine hiç bişiyi beğendiremeyeince, demek bi de hırsızlarımızı görün demeğe getiriyor ki, bana iş düşüyor...

Tatlı Haydar'a:

— Çaktım aabi, dedim, bizde gayet hızlı hırsızlık olduğunu göstereceğiz yani ki, ecnebiye heyeti de «Her bişiyi kötüyse de hırsızlıkları gayetnen kuvvetli» desinler ve de hırsızlığımızdan memnun kalsınlar...

— Aşağı yukarı öyle bişiyi, dedi, şimdi biz bu adamlara bizde polis çok kuvvetli olduğunu, çok iyi çalıştığını isbat edeceğiz.

— Biraz zor aabi... dedim.

— Evet, zor... dedi, biz de seni onun için çağırarak ya... Sen şimdi bize eski bir sabıkahı olarak, namılı bir yankesici olarak, usta bir hırsız olarak yardım edeceksin ve de vatani vazife yapacaksın...

Tatlı Haydar'ın lâflarından iyice aklım karıştı benim.

— Ne gibi yani aabi? dedim.

Açık etti. Bana heyetin kaldığı oteli gösterecek. Heyetin adamlarını tanıtabak, annıyo musun... Ben de heyet adamlarını çarpacağım, Allah ne verdiyse üstlerindekini yürüteceğim, annıyo musun... Tabii herifler «Vay yandım...» diye rekten bizim polise gidecekler. Bizim polis de onlara «Hiç merak etmeyin, bizde polislik gayetnen kuvvetlidir, şimdi beş dakka da şıp diye enseleriz!» diyecekler, annıyo musun... Ben heriflerden çarptığımı getirip polise vereceğimden, çalınan malını adama verip «Buyrun, işte malınız!» diyecekler. Onlar da, annıyo musun, vay anasını amma da polis be... diye apışacak enayiler!

Nah şu nimet göztüme dursun aabi, Tatlı Haydar'a:

— Yapamam aabi, dedim.

— Neden? dedi.

— Bi kerem, dedim, ben bu zenatı terkliyi çok oldu, antrenmanım yok bir...

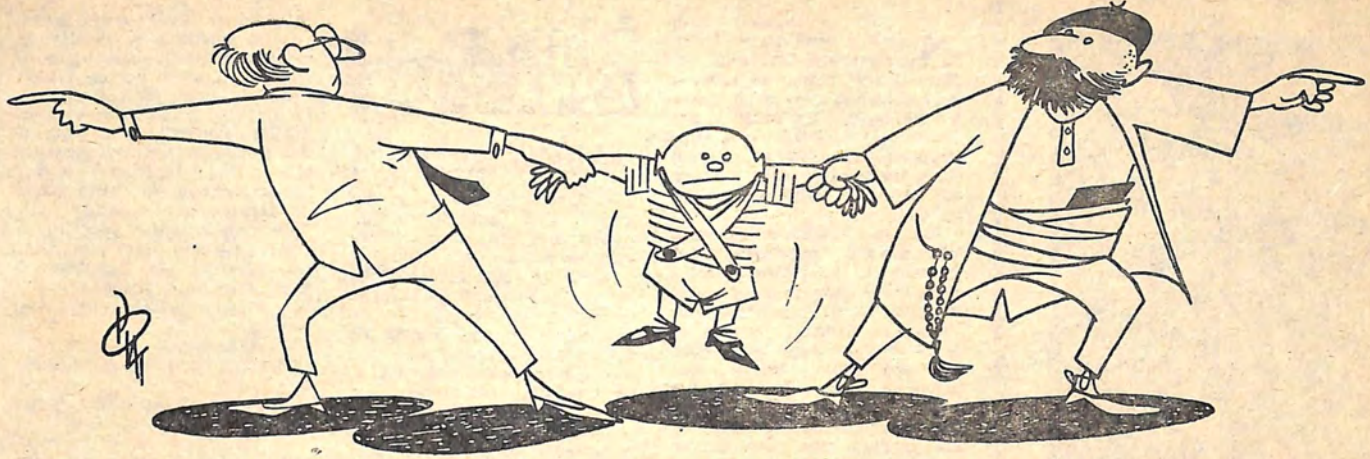
— Anlamam, arakhyacaksın... dedi.

— Töbe ettim, ıktı... dedim.

Karakurt köyü kıskırtıcıları aramıyor. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

— Tavuk götü tövbe tutmaz oğlum İhsan... dedi.

— Yeni bitme gayetnen hızlı yan-kesiciler var aabi, bu vatanî vazifeyi onlara verseniz daha kıyak olur... dedim.

— Yeni yetmelerin slitübozuk oluyor, dedi, onlara hiç güvenemeyiz. Çünkü herifler çarpar, soyar, sonra malı getirmez bize, tüyerler... Artık işin yoksa ara dur... Heriflere polisi beğendirelim derken, bir de üstelik rezil oluruz. Bize senin güb namuslu bir hırsız lâzım!

— Affet aabi, ayağını öpeyim aabi, yapamam aabi... dedimse de: — Sen bilirsin İhsan, dedi, bak benden günah gitti, sen bu vatanî vazifeyi yapmazsan, kahvene başkın vereceğim. Senin kahvede «keriz» olduğunu biliyoruz, «nefes» sattığını biliyoruz... Düşün artık, sen bilirsin...

Baktım yollar kesik, mecburî kabul ettim.

— Yalnız aabi, dedim, mangırsız olmaz vatanî bir vazife... Ben arakladığımı getirip verdim diyelim, biz ne anlıyacağız bu işten?

Tatlı Haydar kızıp da:

— Vatanî vazife dedik sana, utanmıyor musun para istemeye? diye bağırınca:

— Aabi kızma, dedim, bak meselâ sen de polislik ederek vatanî vazife yapıyorsun, ama, aydan aya mangırını da alıyorsun. Mangırını almasa meselâ, milletvekilleri vatanî vazifelerini yapar mı? Arkadaşlık başka, vazife başka... İş başka, şaka başka... DİN işleri başka, dünya işleri başka... Vatanî vazife başka, mangır dalgası başka...

— Peki, dedi, madem öyle, kahvende serbestsin, her istediğini yaparsın... Yalnız, unutmam, heyetten birinden bişey arakladın mı, hiç vakit kaybetmeden hemen buraya damla kı, biz de adamlara çalınan malını bulduk diye şıp verelim...

— Olur aabi...

Bana ecnebiye heyetin kaldığı otelin adresini verdi, adamların eşkalını de anlatıp resimlerini gösterdi:

— Haydi Allah rastgetire... Göreyim İhsan, bütün ümit sende. Heyetin Başkanını çarpabilirsen daha da iyi... Güle güle... dedi.

Beyabi, bizim için bu işler lokum yemekten kolay... Otelin önüne durdum, dikize geçtim. Akşama doğru bunlar çıktı. Elimdeki resimlere baktım, tamam, heyetin reizi, madaması da yanında... Reizi bi göğüsledim, göğüslememle çağrının yerini şavulladım. Tamam diyorum sana... İkinci göğüslemede çarptım, tam aldım çağrı... Demek zenatı unutmamışız. Hemen voltamı aldım, doğru Tasim'deki umumî helâlara... Çağrı açtım beyabi, içi silme gâvur parası... Allah seni inandırın, şeytana uymadım, içinden bi kapık almadan, annıyo mu-

sun, götürdüm müdüriyete... Tatlı Haydar beni görünce:

— Neredesin be kardaşım... diyerek boynuma sarıldı.

Çağrı verince, alınımdan öptü: — Ulan aşkolsun, şerefimizi kurtardın... dedi.

Ecnebiye heyetinin reizi de, aman cüzdan gitti diyerek beş dakika önce gelmiş... «Hiç merak etme, yârına kalmaz buluruz, bizde polis gayetnen kuvvetlidir» demişler.

Tatlı Haydar'a:

— Vatanî vazifemi yaptım, hadi bana eyvallah... dedim.

— Aman dur, dedi, bu bi kereyle olmaz, durmadan çarpacaksın herifleri...

— Aabi, yapma, elim alırsak, sonra kendimi tutamam... dedimse de dinletemedim, annıyo musun... Başladım ben bu ecnebiye heyeti adamlarını çarpmaya... Hele bi kerem, heyetten birinin bütün ceplerini boşalttım... Çağrı bırak efendi, herifin anahtarlarını, mendilini, çakmağını, cıgarasını, pantolon cebindeki bozuk paraları, ceket yakasındaki rozeti aldım, enayi hâlâ uyuyor. Beyabi, herifin pantolonunu ayağından söküp alsam, ruhu

duymayacak... Ondan sonra, kendi kendime ulan İhsan dedim, annıyo musun, şu herifin sök düğmelerini... Adamın elbisesinde düğme bırakmadım.

Verdim, Kazancı yokuşundan aşağı... Doğru Müdüriyet... Tatlı Haydar'ın önüne malı yığdım.

— Afferin ulan İhsan, gözüme girdin, sana bu yollar helâl... dedi.

— Aabi, dedim, herifi otelin önünde hamama girmiş gibi çıplak bırakacaktım, ama acıdım fukaraya...

Uzatmıyalım beyabi, ben bunların erkeğini, karısını onbeş gün sövüşledim. Evelâllah, operatör doktor ameliyatı gibi, ben bunların ciğerini söker, yürütürüm de, röntgene girmezlerse haberleri bile olmaz, annıyo musun, ciğersiz yaşar enayiler...

Tatlı Haydar'a:

— Aabi, izin ver, şu ecnebiye heyeti reizinin ciğer ve dalak takımını ameliyat edeyim... dedim.

Gülüyor Tatlı Haydar...

Sonra beyabi, heyette bi de karı var affedersen, ben bu karının elindeki çantasını açıp, içindekileri sövüşledim. Götürüp Tatlı Haydar'a verdim. Velâkin, kadın gelip de po-

lise, benim bişeyim çalındı demiyo... Bunun üzerine, ecnebiye lisani bilen bi polis açtı telefonu bunlara:

— Acaba bişeyiniz çalındı mı? diyerekten sordu.

— Çalınmadı... demişler.

Polis de:

— İyice arayın her yanınızı, çalınmış olması lâzım... demiş.

İyice aranınca:

— Evet, bizden bir hanımın çantası boşalmış... demişler.

— Çantada penbe bi bez var mıydı? demiş.

— Evet vardı... Ama siz nerden biliyorsunuz? demişler.

— Bizde polis gayetle kuvvetlidir, biz biliriz... demiş.

Sen su bizim polisin kuvvetine bak beyabi, malın sahibine, daha malı çalınmadan, senin malını çalacak hırsız yakaladım, diye haber verecek...

Heyet giderken, bizim gazeteciler:

— En çok neyimizi beğendiniz? diye sormuşlar.

Ecnebiye heyetinin reizi, terbiye icabı cevap veremeyince, gazetecinin biri lâfa çanak tutup:

— Bizde polis çok kuvvetlidir...

demiş.

Adam da bunun üzerine dayanamayıp:

— Biz dokuz işiyle, İstanbul'da onbeş gün kaldık, her birimiz doksan kere soyulduk... Sizde polis kuvvetli ama, hırsızlar polisten daha kuvvetli... demiş.

Adamın bu lâfı gazetelerde çıktı mı: Ecnebiye heyeti reizi, Türkiye'de hırsızlık çok kuvvetli ve gelişmiş dedi.

Benim bunda kabahatim var mı, ayağım altını öpeyim... Bizimkiler kızmış buna. Vay... Enselediler mi beni... Yahu, arakla dediniz arakladım. Vatanî vazife dediniz, annıyo musun. evvallah dedik... Beni piyastos ettiler. Tatlı Haydar'a:

— Ben bu dalgayı anlatırım hâkime... dedim.

— Ulan, öyle bişey yaparsan, faili meçhul yüz hırsızlık var, hepsini yıkarım üstüne, bir de itiraf ettirip zabıt tutarım, bin sene çıkamazsın kodesten... dedi.

Tamam mı beyabi, ben mahkemede dut yemiş bülbül... Yedik iki sene cezayı annıyo musun...

Vazelin İhsan'ı dinleyenlerden biri:

— Sen iki sene cezayı peynir etmek gibi yersin aabi, dedi, sağ yarımdan sol yanına dönünceye kadar iki sene geçer.

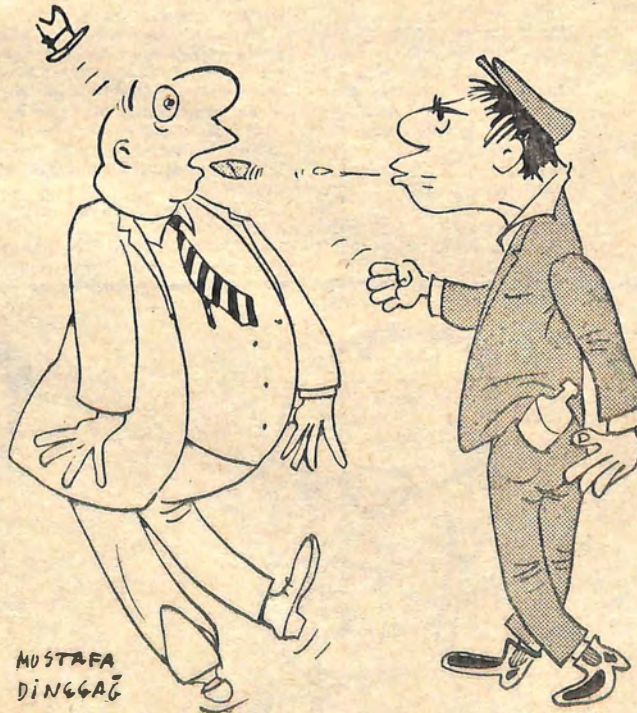
Vazelin İhsan:

— Orası öyle, dedi, velâkin bu yaştan sonra koyuyor adama... Be-reket versin, yalnız bi işten mahkemeye verdiler de, iki seneye kurtuldum. Kendi payıma ben vazifemi yaptım, vatanı sağolsun...

Aziz NESİN

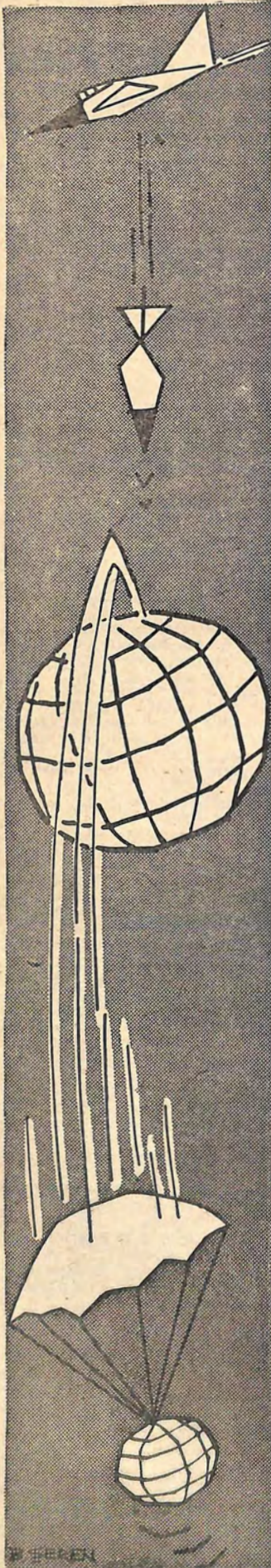
5

Servet düşmanlığı aldı, yürüdü:

— Tuuu!.. Ulan bu kadar para kazanmaya utanmıyor musun?..

Vietnam bombalandı:

Üçüncü sonuç!

A HİRET kapısındaki (Mahkeme-i Kübra) nın(*) dünya mahkemelerinden pek farkı yoktu. Yargıç ve savcı olan melekler kanatlarını çıkartıp vestiyere bırakmışlar, sırtlarına dünyadakilere gibi siyah cüppeler geçirmişlerdi. Yargıçların uzun beyaz sakalları vardı. Savcı ise oldukça genç görünüyordu.

Mahkeme salonu da dünyadaki mahkeme salonlarına pek benzemekte idi. Eğer mutlaka değişiklik aramak lazım gelirse dünyada tutukluları getiren jandarmalara mukabil burada zebanilerin(**) aynı işi gördükleri söylenebilirdi. Fakat bunlar çocukluğumuzda bize anlatılanlardan oldukça başka idiler. Mesela ellerinde topuzlar değil, artık makineli tabancalar taşıyorlardı.

Değişiklik olarak bir de kapıdan giren her sanığın, koltuğunun altında, günahlarının sayısına göre kalınlığı değişen, fakat ekseriya kalın olan (Defter-i A'mal) isimli(***) bir defter taşıdığı göze çarpıyordu. Bunun dışında her şey, ama her şey aynı idi. Zabıt kâtipliği yapan meleğin önünde duran daktilo makinesinin tuşlarına bastıktan sonra parmaklarını yapıpkan bir maddeden çekip kurtarıp gibi kaldırmaları bile dünyadaki meslektaşlarının hareketlerine tıpatıp uyuyordu. Sizler de — Allah gecinden versin — gördüğünüz zaman pek şaşacaksınız.

Bütün bu benzerliklere mukabil burada ilk bakışta göze çarpmayan bir eksiklik mevcuttu ki onu ancak zamanla fark ediyordunuz. (Mahkeme-i Kübra) da avukat yoktu. Söylentilere göre hiçbir melek günahkârları savunma vazifesini üstüne almak istememiş, bir aralık bu vazifeyi dünyadan gelen avukatlara verilmesi düşünülmüş, fakat bunların mühimce bir kısmı doğrudan doğruya cehenneme gittikleri için hiçbir zaman yeter sayıda eleman temin edilemeyeceği görülerek müdafaaların sanıklara bırakılması kararlaştırılmıştı.

Sırası gelen günahkâr, iki zebaninin ortasında, salona getirildi. Kısa boylu, şişmanca, cin gibi bir adamdı. Samk yerine geçti oturdu. Koltuğundaki defteri kucağına koydu. Zebaniler, arkasında mevki aldılar.

Reis sordu:

— Adın ne?

— Hürşit...

— Soyadın?

— Nüfus kütüğüne geçirilmiş olanı Yaman!

Ahirette karaborsa?

— Sana Tilki Hürşit de derlermiş... Bak, nâm-ı diğerle Tilki Hürşit, diye yazıyor burada. Tilkilik ile alâkan ne?

— Hiçbir alâkam yok. Arkadaşlar takmışlardı bu lâkâbı bana.

— Şu halde sana (Yaman Tilki) diyeceğiz öyle mi?

— İsmi ehemmiyeti yok, siz nasıl münasip görürseniz.

— Dünyada ne iş yapıyorsun?

— Belli değil, gününe göre iş tutardım, sayın Başkanım.

— «Sayın Başkanım» ne demek?

— Şimdi böyle söyleniyor. Ben dünyadaki mahkemelerde Reislerle hep böyle hitap ederdim.

Savcı araya girerek izah etti:

— Muhterem Reisim, demek...

Öz Türkçe..

Reis dönüp savcıya baktı, sonra:

— Yaaa, demek öyle, dedi. Son zamanlarda Türkiyede olup bitenleri takibe imkân bulamıyorum. Türkler bu mahkemeye gittikçe o kadar çok gelmeye başladılar ki bunalmamak imkânı yok. Ne ise, bu insan oğlunun suçu ne?

Savcı hemen sıraladı:

— Soyadı gibi yaman bir iştiçi, karaborsacı ve kaçakçıdır. Öldüğü gün evinde bulunan kaçak mallar İstanbul ve Ankara'daki Amerikan pazarlarında bile yaktı!

Reis samığa sordu:

— Ne diyorsun bunlara?

— Asla kabul etmem.

— Demek karaborsacı değil din?

— İftira...

— İstifi de değildin?

— Kat'iyen.

— Ya kaçakçılık? Onu da yapmadın mı?

— Hiçbir zaman...

— Hımmmm... Ver bakayım

Defter-i A'mal'ini bana...

Mübaşir melek, defteri Hürşitten alarak reise uzattı. Sayfaları açan reis bunları birer birer çevirirken birden durakladı. Sanki hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmıştı. Gözleri büyüdü, alnı kıvrıştı, dudakları aşağı doğru büküldü. Başını kaldırarak bağırdı:

— Bu, ne bu? Nasıl getirdin bunu buraya?

Mahkeme âzaları söz konusu olan şeyi görmek için boyunlarını

nı uzattılar. Savcı ayağa kalktı ve aynı maksatla parmaklarının ucunda yükseldi. Reis defterin içinde bulduğunu pis bir böceği tutar gibi iki parmağının ucu ile tutarak kaldırdı ve etrafındakilere gösterdi. Bu, matbaadan yeni çıkmış kadar pürüzsüz bir yüz lirahlıktı. Hayret ve şaşkınlık umumileşti, hattâ samk da şaşırılmış görünüyordu.

Reis sesini tekrar yükseltti:

— Cevap ver. Her yalan, günahını bir kat daha ağırlaştırır. Bunu düşünerek konuş!

— Vallahi bilmiyorum, sayın Başkanım.

— Ne demek bilmiyorsun? Dünyadan bunu sen getirmedi mi?

— Yemin ederim ki ben getirmedi.

— Garip şey, şu halde nasıl geldi ve defterin içine kim koydu?

Söyle diyorum.

— Durun durun, galiba bulacağım. Evet başka türlü olamaz.

Efendim, ben ölmüştüm ya...

— Evet?

— Mezara koymuşlardı...

— Kısa kes!

— Soru suale gelen iki melek, Münkir ile Nekir benden

Amerikan sigarası istediler. Tabutuma kendi ihtiyacım için birkaç karton koydurmuştum.

İsrarlarına dayanamayarak bunlardan birini verdim. Demek bedelini ben farkında olmadan

Defter-i A'mal'im'in içine sıkıştırmışlar.

Reis düşündü, diğer âzalarla

müşavere etti, sonra zebanilere:

— Gidip bakın bakalım, dedi, tabutunda daha neler var. Kendisini de alıp götürün de dönüşte tekrar getirirsiniz. Siz yokken biz başka işe bakalım.

Zebaniler Tilki Hürşit'i ortalarına alıp kapıdan çıktılar. Tam uzaklaşacakları sırada mübaşir melek'in arkalarından koştuğu

görüldü. Yanlarına gelince Hürşit'e:

— Bana bak, arkadaş, dedi, skoç viskin de var mı senin?

Eskiden kullanmazdım ya, buraya gelen Türkler alıştırıldılar!

Hürşit ağır ağır cevap verdi:

— Farzedelim ki var. Sende para var mı?

— Var var, o yandan meraklanma. Buraya gelen bir kısım

Türkler kefenlerine cep yaptırma- yı akletmişler.

Cevat Fehmi BAŞKUT

(*) Ahiret kapısındaki ulu mahkeme.

(**) Cehennemlikleri cehenneme atmaya memur melek.

(***) Bütün hareketlerimizi kaydetmek üzere melekler tarafından tutulan defter.

1

2

Dış politikamız değişti!

«Almanyadan bir yar gelir bizlere!»

PAZARTESİ :

Milliyet'te bir haber:
«İki milyon yıllık kafatası bu-
lundu... Tanganika'da bulunan
kafatası, insanlık tarihine ışık
tutacak.»

Şimdi bu kafatası Tanganika
başkenti Dartüsselâm'a gelmeğe
hazırlanmış. Bilginler üs-
tünde incelemeler yapacaklar.

Anadolu Ajansının verdiği bu
haberi okuyunca, iki milyon yıl
önce yaşamış bir kafatasının in-
sanlık tarihine ışık tutacağına
inanıyoruz. İnanmadığımız şey,
bugün yaşamakta olan bazı ka-
fataslarının ve kafatasçıların ne
insanlık tarihine ne de bugüne
ışık tutabilecekleridir.

SALI :

De Gaulle'un ortaya attığı tek-
lif dünyayı birbirine kattı. Fran-
sanın pek gururlu Cumhurbaşkanı,
milletlerarası ilişkilerde al-
tın esasına dönüşmesini isteyin-
ce kıyamet koptu. De Gaulle,
dolar ve sterlin ölçüsünden vaz-
geçip altın parayı birim olarak
tanımak yolunda milletleri bir-
leşmeye çağırıyor. Londra, Va-
şington, Moskova, Roma, Bon,
ve öteki başkentlerden çeşitli
sesler bu önergeye heyecanlı
cevaplar verdiler. Bize gelince
sorup soruşturduğumuz uzman-
lar ve yetkililer dediler ki:

— Bize göre hepsi bir!..
Borç gırtlığı aşmış; bini de
bir, binbiri de bir. Biz ciddi-
leşip de:

— Ama olur mu yahu! Bütün
dünyayı ilgilendiren pek önemli
bir teklif bu... dedikçe maliyecilerimiz
de, iktisatçılarımız da
yüzümüze güldüler.

Galiba geçen yıl ülkemizi ziya-
ret eden Alman maliyecisinin
sözü pek yerinde. Demişti ki a-
damcağız:

— Avrupada sizin durumunuz-
daki bir ülke için durum ciddi,
fakat umutsuz değil denir. Ama
bakıyorum sizlere de lâf tersine
dönüyor: Yani durum umutsuz
ama ciddi değil.

ÇARŞAMBA :

Kar ve tipi yurdun her yanını
sardı. Gerçi Akbaba bir nazlı
kuştur. Ve biz bu satırları yaz-
dığımız günden sizin bu satır-
ları okuyacağınız güne kadar bir
buçuk hafta geçecektir. Kırk
yılıklı Akbaba, yavaş yavaş, nazlı
nazlı hazırlanır; sonra yazıları
karikatürleri uçurup size ge-
tirir. Demek isteriz ki belki de
sizler bu satırları okurken orta-
lık günlük güneşlik olacaktır.
Zararı yok, güneş ne kadar par-
larsa parlamış karlı günlerin acı-
larını kolay kolay silemeyecek,
çünkü:

- Gaz yok!
- Ekmek yok!
- Su yok!
- Dolmuş yok!

— Otobüs yok!.. sesleri kulak-
lardan kolay kolay sillinmez. Ama
her yıl aynı terane karla bir-
likte gelir. Bu durumdan utan-
ması gerekenler de utanmazlar.
Hani eskiler:

Ar yılı değil, kâr yılı... derler-
di ya.

Şimdi onu değiştirip kâr'ın üs-
tünden inceltme işaretini atmak
gerek:

Ar yılı değil, kar yılı... diye
söyliyerek.

Çünkü kar yağdı mı, kâr hırsı
ar duygularını büsbütün yok
ediyor.

PERŞEMBE :

Muhalefet partileri hükümeti
düşürmek için plânlar hazırlı-
yorlar. Konuşuyorlar, görüntü-
yorlar, anlaşmağa çalışıyorlar.

Hepsi iyi, hepsi güzel. Demok-
raside olur böyle şeyler. Ama
durdular, durdular da şimdi ne-
den hızlandılar? Bilindiği gibi
seçimlere dokuz ay var. Hangi
parti, ne yapabilir bu dokuz ay
içinde?

Maksat başa geçip bir şeyler
yapmak değil; diyorlar ki en
başta Adalet Partisi olmak üze-
re muhalefet partileri:

— Seçim sırasında iktidarın
elimizde bulunması iyi olur.

— Niçin?

— Halk Partisine güvenemeyiz.

Hey gidi hey. Bizim kör topal
demokrasi böyledir işte. Ödev
için değil, seçim için hızlanan
siyasal partilerimiz sonra da ten-
kid edilince kızıyorlar. Oysa de-
mokrasi sırf seçimle yürürmez
ki, sırf seçim endişesiyle yürü-
mez ki... Seçimden ötede başka
sorumluluk düşünceleridir ki
demokrasiyi yürütür.

Doğrusunu ister misiniz; ikti-
dar değişikliğinin bizim memle-
kette bir işe yaradığı görülüyor,
hiçbir partinin işe yaramadığı-
mı ispatlıyoruz...

CUMA :

Sacit fena halde hasta idi.
Ama patronundan Allahtan kor-
kar gibi korktuğu için işini bı-
rakıp gdemiyordu. Büro arka-
daşları haline acıdılar. Evine
gitmesi bir şeyi değiştirmeye-
cekti. Sacit'in oda arkadaşı
Hüsnü:

— Ben senin işlerine bakarmı,
git yat! diyordu.
— Ya patron haber alırsa?

— Patron bugün büroya uğra-
mıyacak.

— Nereden biliyorsun?

— Sekreterine sordum.

Sacit, sonunda gitmeye razı
oldu. Ama çekinerek çıktı büro-
dan. Eve varıp anahtarla kapıyı
açtı. O ne? Yatak odasından fı-
sıltilar geliyordu. Yavaş yavaş
gidip baktı. Patron, Sacit'in ka-
rısını yatağa yatırmış öpüyor.

Sacit hemen evden çıktı. Koşa
koşa büroya vardı. Nefes nefese
çıktı Hüsnüye:

— Vallahi ne hayırlı arkadaş-
mıydın! Az kalsın senin yüzün-
den patrona yakalanacaktım.

CUMARTESİ :

On bine yakın Tekniker öğren-
cisi boykot durumunda. Tekni-
ker okulları boş. Ama Milli Eği-
tim Bakanlığı umursamaz du-
rumda. Çok çok üstlerine gidil-
diği zaman yetkililer konu-
şuyorlar:

— Okullarına dönmezlerse ka-
yıtlarını sileriz.

Peki ne olacak bu çocukların
kayıtları silinince?

Dava çözümlenecek mi?

Hayır.

Eski Maarif Nazırı Haşim Pa-
şa felsefesi bu... Okullar olmasa
maarifi yönetmek elbette kolay
olur; asıl iş, on bin öğrencinin
kaydını silmeden ve Teknik O-
kullarını işe yaramaz hale ge-
tirmeden maarifi yönetmek...

Ne dersiniz Haşim Paşadan,
yani Osmanlı İmparatorluğun-
dan bu yana bu gerçek anlaşıl-
mış mıdır?

PAZAR :

Film artisti Türkân Şoray an-
nesini itham ediyor:

— Yüz elli bin lıramı yedi,
kendisinden on iki yaş küçük
bir erkekle nikâhsız oturuyor.

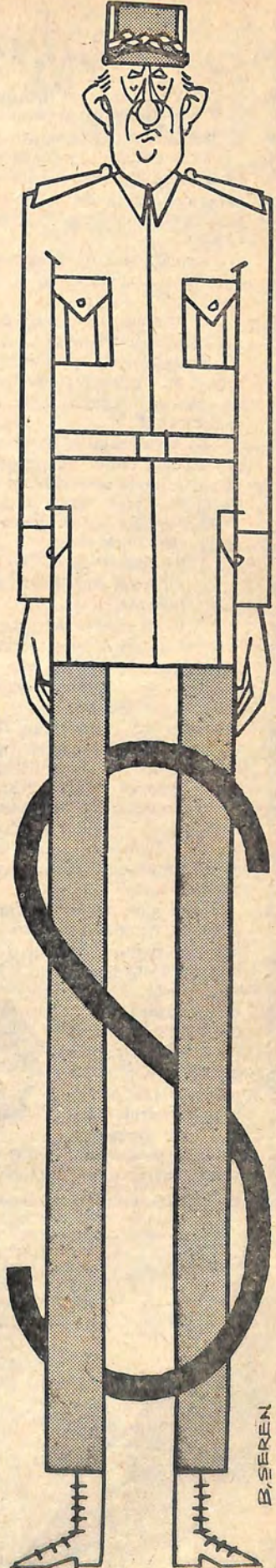
Güzel gözlü yıldızın bu sözle-
rini gazetelerimiz hemen en se-
kin sütunlarına koyuyorlar. Bu
sefer de Şoray'ın annesi karşı
hücumla geçiyor:

— Çatlasın da patlasınlar. Ben
erkeğimi seviyorum, onunla ev-
leneceğim. Hem ben Türkân gibi
evli bir erkekle nikâhsız otu-
ruyorum.

Gazeteler bunu da en seçkin
köşelerine koyuyorlar.

Eh, vatandaşlar da büyüğüyle
küçüğüyle okuyup, bu tartışma-
lardan kendilerine bir şey çıkı-
yorlardır elbet.

Hani «Basın bir memleketin
aynasıdır» diye bir lâf vardır
ya... Bizim basın da bizim mem-
leketin endam aynası. Boyumu-
zu bosumuzu orada seyredip
kendi kendimizi beğenmemek
mümkün mü?

De Gaulle — Boy atmışız neye
yarar, adım atamıyorum!

Bayram Sabahının Bilânçosu!

B AYRAM deyince hâlâ içim çocukla-
sır. Bilirsiniz ne demektir bu. Siz
de benim gibi çocuk oldunuz...

Türk evinin değişmez gelenekleri var-
dı eskiden. Babamın babasından, anamın
anasından gördüklerini ben de öğrenmiş-
tim. Öhöö, bundan altı değil, altmış yıl
önce!

Bayram sabahlarında erken uyanı-
rım, hâlâ o alışkanlıkla, ortalık ağırır-
ken...

Başucumda bayramlık esvabım asılı
değil şimdi. Şimdi, ayak ucumda bayram-
lık iskarpinlerim, pırıl pırıl bekle-
miyor. Ama bayram günü yine de yeni bir
şey taşıyorum üstümde: Hiç olmazsa bir
yeni kiravat!

Bu bayram da öyle uyandım: Perde
aralığından, esmer bir boşlukta uçuşan
Cenab'ın beyaz keleklerini seyrederek...
Yaaa, Edebiyat-ı Cedide şairinin kalemin-
de kar, geçmiş bahar günlerini ararken
düşüp ölen kelek'edi:

Ey uçarken düşüp ölen kelek,

Bir beyaz rişe-i cenah-ı melek

Gibi kar,

Geçen eyyam-ı nev baharı arar!

Kar dedim de aklıma geldi: Çocuklu-
ğumda karın yağışı en tatlı sevinçlerin-
dendi benim. Evimizin yan yokuşunda
kızak kayar, bahçeye uzanır, küçük kom-
şularıyla boy ölçüştürdüm. Gençlikte, bu
sevinç ayrı bir duygu, bir masal coşkun-
luğu olurdu: Tipide, soluğunun duman-
larını seyrederek yürümek, serüvenler
içinden kopmuş bir kahraman gururu ve-
rirdi bana... Sonraları, yıllar geçtikçe,
kış beni üsütmeye başladı. Şimdi... Şim-
di güldürmüyor, coşturmuyor, üsütmü-
yor... Acıtıyor!

Ama yine de keyifliydim bu sabah:
Sıcak yatağımda, dışarıda uçuşan karları
seyrederek eski bayramları düşünmek
tatlıydı, hoştu benim için... Hani bazı sı-
zılar vardır, insanın damarlarında ılık
ılık akararak baygın bir lezzet verir, öyle
bir şey işte.

Doğum günümü o-
tuz yıl geride bıra-
kan bir davranışla
fırladım yatağımdan: Tıraş olacak, giyi-
necek, bayrama katılacaktım.

Pijamamın üstünü attım, ayaklarım-
da terlikler, elimde jilet, fırça, sabun,
banyo odasında geç-
tim aynanın karşı-
sına...

Çıt... Çevirdim düğ-
meyi... Çıt, çıt... Yan-
mıyordu elektrik...

Beş dakika bekle-
dim, yanmıyor. On

dakika bekledim, yanmıyor. Yarım saat
bekledim, yanmıyor...

Ne tuhaf, değil mi?.. Elektrik cereya-
nı olmayan Türkiye'de sağ ve sol cere-
yanlar var, hem de aşırı!

Aynanın önüne iki mum diktiler, sağlı
sollu. Onların titrek ışığında başladım
tırış olmaya.

Ben «Ha yandı, ha yanacak» diye elek-
triği beklerken, hafif hafif iç çekerek su
eksilmesin mi?

Belki kapıcı sıcağı kapatmıştır diye
soğuk musluğunu çevirdim: İnce bir sı-
riltıdan sonra, şıp, şıp, şıp... Onun da
gözyaşları dindi!

Yüzümde, gittikçe
kuruyan sabun kö-
piği artıkları ile ayna
karşısında kala
kalmıştım.

Yataktan, bayram
sevinci ile fırlarken
geriye attığım otuz
yıl, belki gelecekte de yıllar yüklenerek,
çizgi çizgi kaplayıvermişti yüzümü.

Tüylü bir keseyi kolonya ile ıslata-
rak iyice silindim...

Beni en çok korkutan nedir, bilir mi-
siniz?.. Susuzluk!

Hani bazı içi yanıklar vardır, gözleri
yaşara yaşara bir yudumda dolu bardağı
devirirler, onlardan değilimdir. Hattâ az
su içerim. Ama beni odamda bulamıyan-
lar banyoda arasınlar. «Aslımız toprak-
tır, su ile çok oynamaya gelmez» diyen
Baba erenlerin öğüdünü dinlemem, bo-
yuna su ile oynarım!

Ağzımı bir bardak Taşdelenle çalka-
yıp başladım giyinmeye... Ama kendim-
den tiksine tiksine!

Kaçan neşemi toplamak için, keyifli
bir dost aradım telefonla... Yanlışlıkla
öbür dünyaya mı bağlandı hat, nedir?
Ahretten sesler geliyordu inim inim, u-
ğul uğul!..

Bir deneme, bir deneme daha...
Yok!.. Bir telefon şakası bile yasaktı bu
uzay yolcuları dünyasında!

Can sıkıntısıyla pencereye koşuyo-
rum:

Kar, durmadan yağıyor... Sokakta
sesler var: Bayram sesine benzemeyen
dik sesler, katı sesler, öfkeli sesler...

Pencereden baki-
yorum: İki trafik
memuru, sağ teker-
lekleri yaya kaldırı-
mına çıkmış bir O-
pel'in plâkasını sökü-
yorlar. Şoförün yü-
zünde ezik bir valva-
rış, ellerini açarak, boynunu bükerek bir

şeyler söylüyor. Memurların dudaklarında
sert, acı, sağır bir gültüş... Bir kapıcı, bir
çöpçü, bir manav çırağı seyirciler ara-
sında: Kışın beyaz dekoru içinde gülünç-
lü bir dram oynanıyor bayram sabahında!

Düğmeyi çevir, ışık yok. Musluğu çevir,
su yok. Telefonu çevir, ses yok. Bu
kadar da değil, hizmetçiyi gönderdik, fır-
ında ekmek yok... Sonra sen bir teftiş
cakasına çık, babasının, teyzesinin, yaşlı
akrabasının ellerini öpmeye gelmiş bir
ailenin, bomboş caddede kenara çektiği
arabasına çullan, plâkasını sök!

Park yapılacak meydanın var mı?
Yok.. Avrupa şehirlerinde gördüğümüz
paralı durak yerlerin var mı? Yok.. Apart-
manların özel garajı var mı? Yok.. Hattâ
cadde üstü garaj yasak! E, ne yapsın va-
tandaş?.. Katlanıp cebine konan otomob-
iller icat edilmedi ki henüz!

Pencereden, az daha ayağımın altın-
daki halıya tükürtüp çekiliyordum. İçim-
deki, uzak yıllardan kalma o çocuksu se-
vincin bütün yıldızları sönmüştü artık...

İşte bayram sabahının bilânçosu...
Hem de şeker bayramı sabahının!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Sosyal adalet!

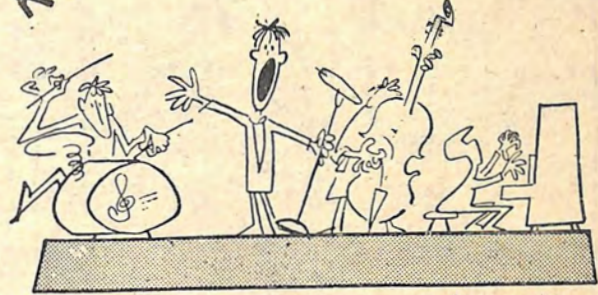

TWIST, TWIST...

Alaturkacılarımız!

KUNDURAMA KUM DOLDU...

Semih Balıoğlu

Alafrangacılarımız!

Pembe gözlük ve «Mevlûde»

Mevlûde, bir kızcağzın ismi. Pembe gözlük?.. Her zamanın pembe gözlüğü! Özel olarak, Türkiye'ye yapılmış kısa metrajlı bir film seyreliyorduk. Çok sevdiğim bakanlardan biri (ne şaştınız? Aralarında hâlâ sevdiğimiz de var!) beyaz perdeye baktı baktı, gözleri doldu rikkattan. Perdede bir kurtuluş töreni titreşiyordu siyah beyaz üzerine...

Alelaceleden yapılmış, bir tribünün önünden askerler geçiyordu, efeler geçiyordu, izciler geçiyordu ve etkeleri üç kırmalı, başları hayret sembolü gibi gergin fiyonglu küçük kızlar geçiyordu azimli adımlarla.

«Bakin» dedi sevdiğim bakan olanca içtenliğiyle «Bakin ne ilerleme var yurd içinde... Bir çeyrek asır önce, bu geçiş düşünülebilir miydi?»

Siyah beyaz üzerine titreşen kızlar, üç kırmalı elbiseleriyle geçmekte devam ediyorlardı «makamatin» önünden!

Mevlûde:

Ben o ilerlemeği candan isterdim. Ama sevgili bakanım, ben sana Mevlûde'nin hikâyesini anlatayım. Bu Türkiye'nin Mevlûdelerinin yüzde doksanının hikâyesi. Bilmem, o pembecik gözlüklerin azıcık buğulanır mı?

Kapımdan girdiğinde, uzun kolları, uzun bacakları birbirine dolanıyordu. O yaşta biliyorsunuz, insan kollarını bacaklarını zor idare eder. Sonraları idaresizlik kafaya sirayet eder. O devreye gelmemiştii Mevlûde.

Doğuluydu. Acılıydı. Bir akraba yanına sığınmıştı dokuz yaşından beri... Ve silmişti süpürmüşü, yıkamıştı. Ders mers, mektep falan, bunlar sadece kanundaydı... Kanun yapıcılarının evlerinde de böyle nice Mevlûdeler vardı, çaresiz.

«Okumak istiyorum abla, yaşamak istiyorum abla» dedi.

Bir ay kadar bende barındı.

Kabiliyeti korkunç bir kabiliyetti. Okumak yazmak bilirdi bilmezken, bir ayda üç senenin programını bitirdi. Eş dost, ona vilâyette çekmişlerin verdiği ilk mektep imtihanını vermediği düşünüyordu. Sonradan, acılı olmıyan çocuklar gibi normal tahsiline devam edecekti.

Mevlûde gene kolunu bacağına

idare edemiyordu ama mutluydu. Günde 10-12 saat kitaplarının üzerine eğilmiş çalışıyordu: «Okumak istiyordum, yaşamak istiyordum» değil mi?...

Melen ve Topkapı mücevherleri:

Büyük sinemada kısa metrajlı bir film: Topkapı mücevherleri. Yiğün halinde zümrütler, tepe tepe yakutlar... Pırıl, pırıl... Seyircilerin nefeslerini kesiyor.

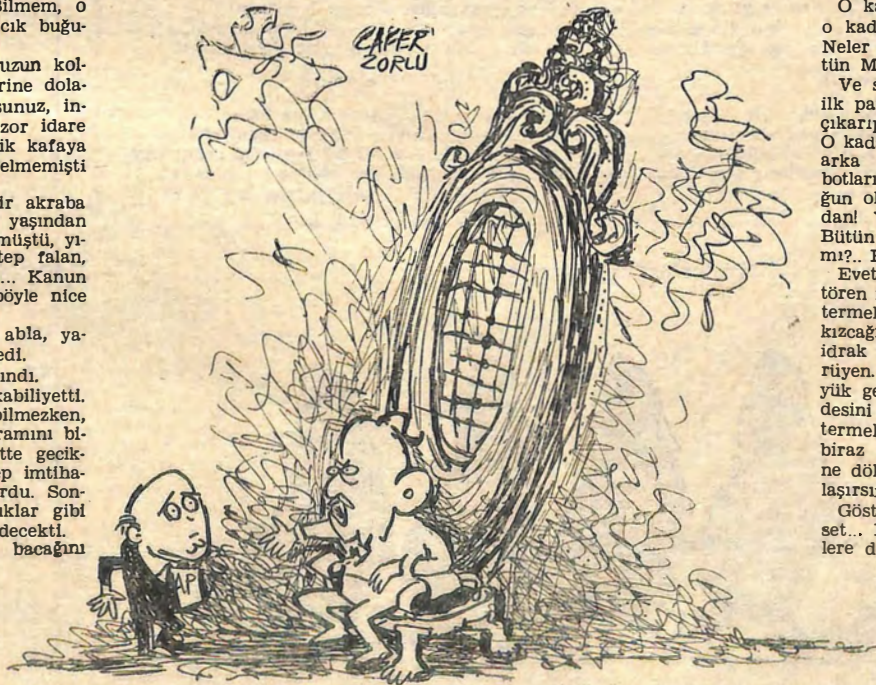
Bir sırada Ferit Melen ve yakınları. Aynı sırada birkaç gazeteci. Şakacıktan, gazetecilerden biri:

«Yahu, diyor, ne bütçe açığı?... Bunları satarsak kapanır o açığı!»

Antrakta Ferit Melen, gazetecilerle küs, başını bile onlara doğru çevirmiyor. Halbuki film başlamadan, güllükler, agucuklar, iltifatçıklar dağıtmıştı oncağızlara ucuz ucuz. Amma genç meslekdaşının şakacıktan (doğrucuktan olamaz ki zaten...) sözlerini işitmiş ve bir alınmış, bir alınmış küii...

Yahu Abdül Hamit'in burnu hatırlıca olduğu için «burun» kelimesi salâvatla söylenirdi. Amma o burun padişahındı. Şimdi «Bütçe açığı» da padişah burnu mu oldu yani? Ağza alınmaz mı simcik?... Ha, Ferit Melen dostum?..

Ne kadar benimsiyorlar geçici makamlarını yarabbim, ne kadar, ne kadar!

— Ne istiyorsun benden be adam?.. Paşa paşa oturuyordum şuracıkta!

Amma yaşatmadılar. Yaşatamazlardı. Tâ, uzaklardan, sarmalanmış bir büyükanne sökün etti:

«Bizde kızlar okumaz... Ayıp, günah, namus» diye!

Direndi çocuk. Gitmedi onunla, fakat huzuru bozulmuştu. Tanıyordu çevresini, onu rahat bırakmıyacaklarını biliyordu. Ve sararmış bir yüzcağızla kitaplarının üzerine eğiliyordu, cehaletle yarış kazanmak istercesine.

Bir gün gene tâ uzaklardan bir baba sökün etti, 1000 sene ezilmişliğin bütün «tabii savunmalarını» karanlık kafasının sinsiliğinde barındıran bir baba.

«Namus elden gitti... Kızlar okumaz, bu okuma bahsini bana açmayın» diye dünyanın bütün trajedilerine taş çıkartacak bir temsil vererek hepimize!

«Kızımı iğfal ettiler, kızımı kandırdılar» diye feryadederek. Ve kendini ümitsizlikten yerden ye atan:

«Yaşamak istiyorum, okumak istiyorum» diye gözyaşları döken küçük kıza döve, süre sürüklüye, götürdü.

Yaşatmazlar Mevlûdem... Okutmazlar Mevlûdem... Seni «satacakları adam» başlığını şimcikten teslim etmişir onlara borç olarak Mevlûdem...

O kadar kabiliyet, o kadar zekâ, o kadar istek gömülecek, gidecek. Neler gömülmemiş ki?... Neler... Bütün Mevlûdelere öyle olmamış mı?

Ve sen, o kadar hevesle giydiğin ilk pantolonu, o kırık valizinden çıkarıp okıyacaksın ilk zamanlar. O kadar sevdiğin, ve yürürken arka arkaya topuklarına baktığın beyaz botlarını da... Altın, yedii, on çocuğun olacak daha çocuğuğa doymadan! Yaşamadan yıpranacaksın!.. Bütün Mevlûdelere böyle olmamış mı?... Böyle oluyacak mı?

Evet sayın sevgili bakanım, bir tören için, her şehirde bir avuç göstermelik, üç kırmalı etek giymiş kızcağız bulunur, törenin önemini idrak ede ede azimli adımlarla yürüyen. Amma onlar bana bazı büyük geçinen şehirlerimizin ana caddesini hatırlatır. O caddede göstermeliktir çünkü. Biraz sağa biraz sola saparsan, ne yıkıklıkla, ne döküklükle, ne yoksullukla tolaşırsın...

Göstermeliğin dışından bana bahset... Ben Mevlûdeye de, Mevlûdelere de o üç kırmalı eteği giydirerek kısacak, o törenlere katmak istiyorum, bütün Mevlûdeleri...

Allah kimsenin pembecik gözlüğünü buğulandırmasın!.. Onun için istiyorum ya bunu!

Nimet ARZIK

— Ne mi yapacağım onbin lirayı?.. Hahat pahalı yavrum, hayat pahalı!..

— Aaa, kirayı isten

Kadını Ne Sanırlar?

Kadını anlamıyor erkeklerin hiç biri,
Onu heykel sanan var, bir topaç sayanlar da!
Bir meşhulün içinde sezilmiyor değeri,
Zevke tok sanan da var, aşka aç sayanlar da!

Kadınlar meclisinde türlü türlü söz gerek,
Teferriat istemez, mânâlı ve öz gerek,
Bütün tüfekler vurur, nişan için göz gerek,
Onları zırh sanan var, ince saç sayanlar da!

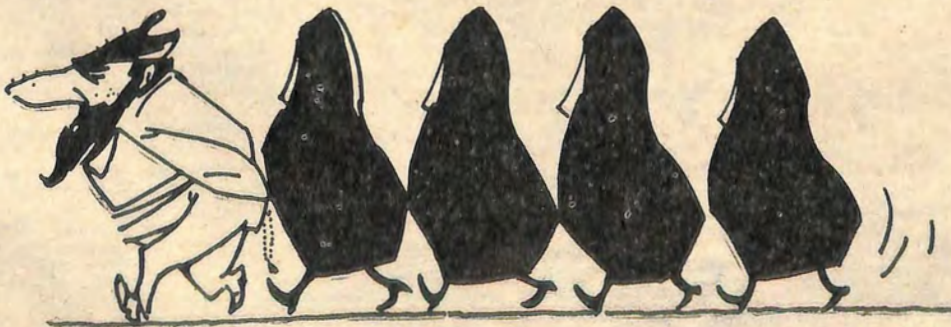
Buluşmaya geç kalmak sükresini yükseltir,
Eşref saatlerinde yalnız seni yükseltir,
Sen alçaktan alırsan o sesini yükseltir,
Sevişme sanan da var, bunu maç sayanlar da!

Kafası boş olsa da azametli poz taşır,
Çok zengin arar ama yanında kokoz taşır,
Oyun kazanmak için çeşit çeşit koz taşır,
Hakir sananlar da var, başa taç sayanlar da!

Bin tanenin içinden birini seçeceksin,
Serhoş olana kadar sevdâyı içeceksin,
Evlenme salonunda «He!» deyip geçeceksin,
Hastalık sanan da var, bir ilaç sayanlar da!

Gençleri ayrı belâ, yaşlısı başka âfet,
Suç işler sonra derler: «Sevgilim beni affet!»
En doğrusu: Hepsini bir bir başından defet!
Bunu yeren de çıkar, son mahreç sayanlar da!
Salâhattin KUTLU

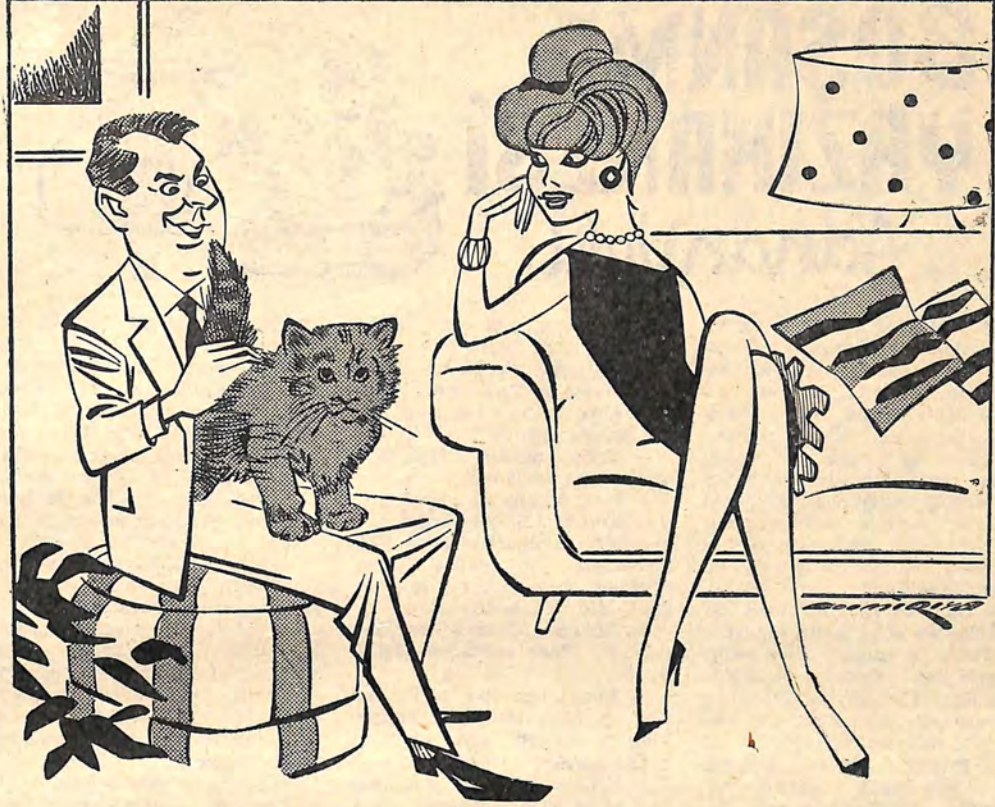
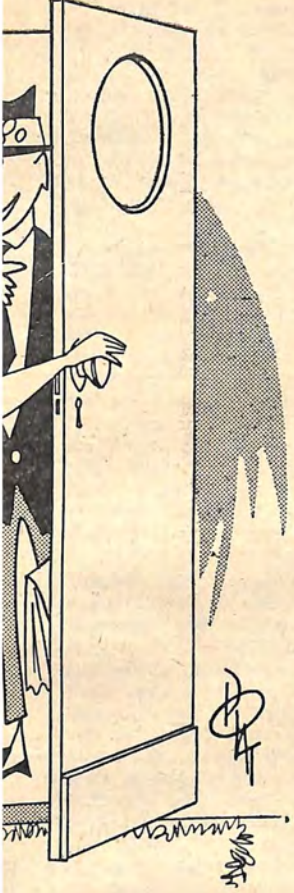
Tiyatrolardan ilhamlar:

«Aşk zinciri!»

— Bu elbiseyi bir daha
«Benim burcum» diy

— Sen de hayvanları sever misin Neclâ'cığım?..
— Evet... Bilhassa Vizonu!..

eleceğimi nereden anladınız?..

et

ev sahibine, yukarkilerin kavgalarına

a konuştukları için hiçbir şey anlıya-

yeceğim kardeş... Her gören:
me takılıyor!

Olabilir !

Dertliyim içeceğim bu akşam yavaş yavaş,
Sofrada havyar yoksa bir cacık olabilir.
Bana eşlik edende aramıyorum yaş, baş,
Ellilik olabilir, minnacık olabilir!

İçki öz duyguları ortaya koyan mihenk,
Düşünce çeşit çeşit, kahrılırsa bin bir renk!
Bahtıma güvenim yok o da dost gibi dönecek,
Samimi sandıkların bir kancık olabilir!

Ne çok zenginlik lazım ve ne de «Gam-ı Ferda»
Ama toplum yıllardır bekliyor böyle darda..
Kudretsiz olanlar da tanınıyor hovarda,
Bu hal, bu aldırılmazlık yapmacık olabilir!

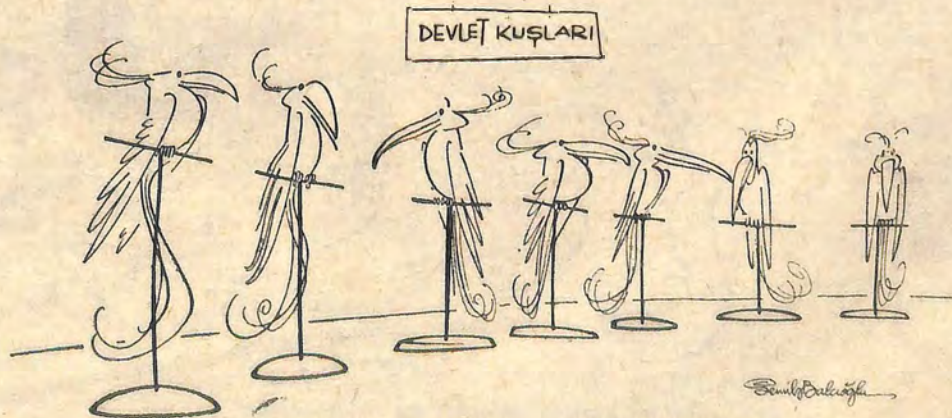
Nasıl kullanacağız bu yepyeni âleti?
Işıklı yarınların henüz yok kefaleti.
Görmüyorsan meydanda dolaşan sefaleti,
Gözünde körlük yoksa arpacık olabilir!

Millete yutturulan haplar şâfi gelmiyor,
Mebuslar sıkıntıda aylık kâfi gelmiyor,
Üç beş bin küsur lira.. o da sâfi gelmiyor,
Yüzlerini güldüren paracık olabilir!

Böyle atılmıştır bu binanın temeli,
İştahı açar diye çok nane yememeli!
«Bir günün Beyliği de Beyliktir» dememeli,
Kahkahalar ansızın hıçkırık olabilir!

Salâhattin KUTLU

Yerli kuşlar sergisi açıldı. — Gazeteler —

— Bakalım, yeni seçimde kimlerin başına konacağız!

BOŞANMA YAZIHANESİ

Adnan Veli

TARLABAŞI caddesi üstündeki «Boşanma Yazıhanesi», sabahtanberi arı kovanı gibi işliyordu. Büronun müdürü Sabit Çakılcı, son müşteriyi de savdıktan sonra, masasına bırakılan kadehe uzandı. Kaşıkla, çayını karıştırmıya başladı. Nedim Dertgüden, köşedeki masaya oturmuş, müracaatçılardan isimlerini, makinede temize çekiyordu. Müdür Sabit bey, ona doğru döndü:

— Ulan be Nedim!.. dedi. Şu İstanbul'da boşanmıya can atan ne kadar da adam varmış yahu.. İstanbul'un yarısı, evlendiğine pişman.. Hâlâ da millet, nikâh dairelerinde kuyruk yapıyor. Nasıl iştir anlıyamadım ki..

— Ensesinde boza pişirmediler miydi, erkek milleti rahat edemez. Sen hasılatla bak abi.. Epi bir şey yaptık mı bari?..

— Sabahdan beri 2.875 lira olmuş.

— Daha ne olsun yani?.. Zaten şu yazıhaneyi açalı kaç gün oldu. İstanbul'un binde biri bile duymadı bu işi.. Bana kalırsa, biz burasını açmakla, milyonun da kapısını açtık abicim..

— Doğru dedin vallahi. Herkes birbirinden bıkmış zaar.

— Bunun yüzde ekseriyeti, en çok geçim meselesinden boşanmıya kalkıyor abi.. Şimdiki zamanda her şey pahalı olduğu için, bilâkis erkekler canlarından bıkyorlar. Kadınlar da kuru fasulye yemekten..

Sabit Çakılcı, çayından bir yudum almıştı ki, kapı açıldı. Si-

yah mantolu, yeşil eşarplı, yaşlıca bir hanım içeri girdi:

— Boşanma işlerine siz mi bakıyorsunuz oğlum?.. dedi.

— Evet valde, buyurun.. Siz mi boşanacaksınız?..

— Yooo, nerede.. Ben sekiz yıllık dulum evlâdım..

— Peki, boşanacak olan kim?..

— Kerime.. Belkis vardır, Belkis.. Belki duymuşsunuzdur. Bağlarbaşı'nda Tirit Belkis derler.. Güzeller güzel bir kız yavrucağın.. İşte onu boşatacağım..

— Pekâlâ.. Oturun bakalım suraya.. Zaar kocasıyla geçinemiyor.

— Kızı, bildir bir herife verdim. Kızımı, ceviz içi kemiren kiler faresi gibi, yiyip bitiriyor hınzır herif..

— Şimdiki zamanın erkekleri hep böyle valde.. Kadına saygı, arama..

— Kıza, geçen yaza gelinceye kadar, sırf cehennemlik olmasın diyerekten fazla selbestlik vermemiştim. Keşke vermeseymişim. Bu dünyada, cehennemliklere olan itibar, hiçbir şeye olmuyormuş. Geç anladım..

— Ah valde ah.. O boynu altında kalasica erkekler, bu devirde kadın kısmına kan kusturuyorlar. Al birini, vur ötekine.. Hepsi birbirinden beter. Vallahi, sana bir şey söyleyeyim mi?.. Cenâbı Allah beni erkek yarattığı için öyle müteessirim ki.. Kadın olsaydım, ince ruhlı olurdum, şefkatli olurdum, nazik olurdum.

— Hay ağzını öpeyim evlâ-

dımım!.. Zaten Cenâbı Hak, erkek milletini yaratırken, bir ara, işin içine şeytan karıştırmış de, getirip erkeğin mayasına, kimse görmeden domuz idrarı katırmış. Bunu bana, çok ülemâ bir komşumuz vardı, Selâhattin Hoca derlerdi adına, işte o söyledi.

— Doğrudur. Onu ben de duymuştum. Kadının mayasına da gülsuyu katmışlar..

— Neyse, lâfı uzatmıyalım. Bir kadını erkekten ayırmıya ne kadar para alıyorsunuz?..

— Bakın bu hususta hemen bir şey söylemek mümkün değil valdecğim.. Bizim bir boşanma târifemiz var. Târifeye göre para alırız.

— Târifede, adam başına kaç kuruş yazıyor?..

— Adamına göre değişir o iş.. Söz temsili, yeni evliler için bir boşanma, 800 liraya idare ediyor. Ama, beş seneden fazla evli kalanlar için 800 e çıkmaz tabii.. Böylelerinden 1000 lira alıyoruz. Arada çocuk varsa, çocuk başına 250 lira zam alıyoruz. Üç çocuktan sonra, çocuk zammı 500 liraya çıkıyor. Aşk izdivacı yapanlara yüzde on tenzilât var. Çünkü malûmu âliniz, aşk izdivacı yapanlar, birbirlerinden çabuk soğurlar. Onun için boşanma da kolay olur. Balıkçı, kasap, pastırmacı, mezeci, bir de gazyağı satan bakkallara, umumî târifeye üzerinden yüzde onbeş tenzilât yapıyoruz. Çünkü bunların üstü başı leş gibi koktuğu için, hâkimden boşanma kararı almak kolaylaşıyor. Beyaz pey-

nirci, yumurtacı, celep, partici gibi müşterilerden, tam târifeye göre yüzde 75 fazla ücret alıyoruz. Çünkü bunlar çok yalan söyledikleri için, mahkemeyi daha fazla uzatıyorlar. Yani bizi yoruyorlar. Ayrıca boşanacak olan Halk Partisine kayıtlı ise, yüzde 25 tenzilât yaparız. Adalete kayıtlı ise, yüzde 25 zam alırız.

Biz bu yazıhaneyi açarken, Kaymakama öyle söz verdik. Târifeyi de Belediye'ye ancak bu şartla tasdik ettirebildik. Ondan sonra efendime söyleyeyim, dahası var.. Ne diyordum?.. Boşanacak olan kimse, eşine küfür ediyorsa, târifeye yüzde on zam yaparız. Küfür işitiyorsa, târifeden yüzde 5 tenzilât yaparız. Boşanacak kimsenin ağız kokuyorsa, târifeden yüzde 10 tenzilât yaparız. Boşanacak kimsenin eşi 95 kilodan yukarı ise, târifeden yüzde 5 indirme yaparız.

Bundan sonra hem kadına, hem de erkeğe ait hususî durumlar başlıyor. Meselâ, boşanacak olan kadına, üstelik fazla gezip tozan takımdansa, yüzde otuz zam yaparız. Kadın biraz hafifçene ise yüzde 40, fazla boya sürüyorsa yüzde 50, dansa düşkünse yüzde 60, yazın tek başına plaja gidiyorsa yüzde 70, twist yapıyorsa yüzde 80, kocasını mutfağa sokuyorsa yüzde 100, çocuk bezlerini erkeğe yıkıyorsa yüzde 110, kaynanasına «canım ciğerim anneciğim» demiyorsa yüzde 120, herifi haftada bir marizliyorsa yüzde 150, her Tanrının akşamı döğüyorsa yüzde 200 zam alırız.

Gelelim erkeğe. Herif, kadından boşanmak istediği takdirde başka târifeye üzerinden para alırız. Meselâ, herif içki içiyorsa yüzde 20 zam yaparız, uykuya fazla düşkünse yüzde 30, karısına haftada hiç değilsen bir sefer «Benim güzel manolyam» şarkısını söylemiyorsa yüzde 40, kahveye çıkıp oyun oynuyorsa yüzde 50, sosyalist mosyalist gibi lâflar ediyorsa yüzde 60, bu lâfları kahvede anlatıyorsa yüzde 70, anlattıktan sonra arkasından «iyidir» diyorsa yüzde 80, «Ben de öyleyim» diyorsa yüzde 100 zam yaparız valde..

Kadın, enikonu şaşırmıştı:

— Ah evlâdım, dedi. Saydıklarından bir şeycikler anlıyamadım. Zihnim öyle bir karıştı ki, işin içinden çıkabilirden çık. Senin o dediklerinin bazıları bizim herifte var, bazıları yok. Ben şimdi sana olmuşunu, bitmişini sayıvereyim, sen de bunun hesabını yapıp bizim kıza kaç halâs edeceğine söyleyiver.

— Peki, sen anlat valde.. Ben de bir hesabımı yapayım.

— Bak dinle.. Bir kere bu herif, bizimkiyle görücü usulüne göre evlendi.

— Tamam.. Normal târife 800 dür. Görücü usulü olunca 900 e çıkar.

— Kızın hiç kıymetini bilmiyor, çok hırpalıyor evlâtçığımlı..

— Peki, 850 ye düştü.

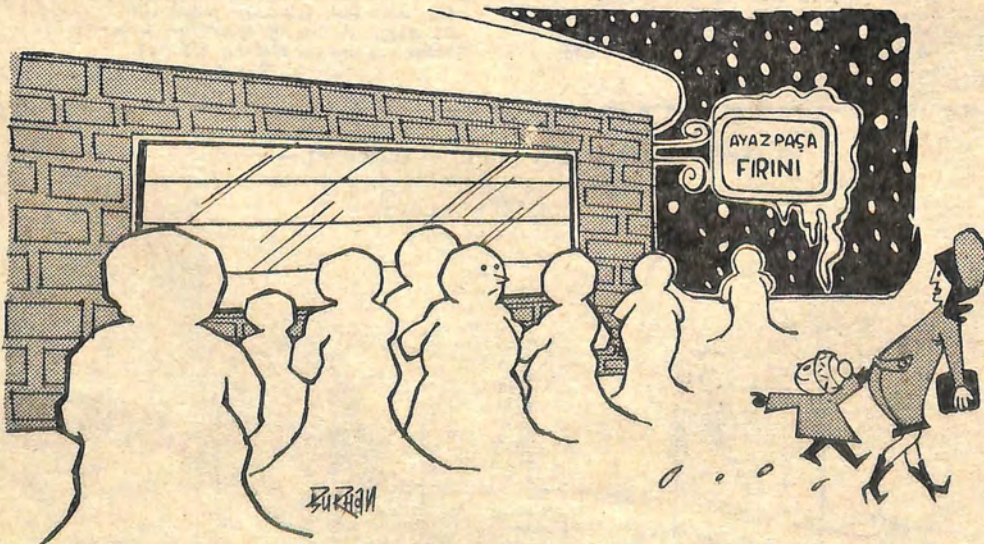
— Kıza, fena halde küfür ediyor.

— Peki, 820 ye düştü.

— Rakı içmez, sigarası yoktur.

— Tekrar 850 oldu.

Kar bastırınca ekmek sıkıntısı başladı. — Gazeteler —

— Anne bu kardan adamlar ne bekliyorlar?

— Fırından ekmek yavrum!

Ey kimsesiz âvare çocuklar, hele sizler, hele sizler!

— Arada bir, kızı sinemaya götürür.
— 900 oldu.
— Bana geçende dalı bir eşarp almıştı.
— 920 oldu.
— Pek canım çektiği için, ramazanda bana yumurtalı pide yaptırmıştı.
— 950 oldu.
— Ama gelgelelim Halk Partisinde kaydı var..
— Hııııııı. O zaman 850 ye düştük.
— İl Başkanı geçende herifi çağırmış da elini sıkmış.
— Peki, 800 e düştük.
— Bizimkisine, «senin istikbalin parlak görünüyor» demiş.
— 750 oldu valde..
— Plân dedikleri, çok iyi bir şeydir diyor.
— 700 lira oldu valdecğim..
— Hani bahçıvanlar için yeni bir bostan kanunu çıkıyormuş ya.. Toprağı olmiyan bahçıvana bahçe vereceklermiş..
— Eeeee?..
— İşte o bahçıvanlar kanunu çok beğeniyor bizimki..
— Peki, 600 e düştük.. Daha var mı?..
— Var evlâdım, var.. Hani Kemal Satır beyin kerimesi geçende dünya evine girmişti ya?..
— Evet?..
— Ona da telgraf çekmiş.
«Candan tebrik eder, yavrulara

mesut günler dilerim» diyesiy-miş..
— Telgrafın makbuzu acaba kendisinde mi?..
— Olmaz olur mu?.. Muska gibi saklıyor..
— Peki valde, anlaşıldı. 500 liraya indik. Daha var mı?..
— Var evlâdım.. Marison Süleyman diyerekten bir parti başkanı var ya?..
— Evet..
— Onun lâfı geçmiyor mu, hop oturup hop kalkıyor..
— 400 oldu valde, başka?..
— Dur, dahası var.. «Seçimlerde zafer yüzde yüz bizimdir» diye her önüne gelene talkın veriyor..
— 250 oldu.. Sonra?..
— Bir tane de Akis mecmuası

alıp, kahvede cayır cayır okumamış mı?..
— 100 liraya indik. 100 liraya senin kızı kocasından ayırırız.
— Duuuur, daha bitmedi ki..
— Amma da yaptın be valde.. Nereden çıktık sana?..
— Bir de ne yapmış biliyor musun?.. Öyle bir yezitlik yapmış ki akıl almaz vallahi.. Hani, YAN mı, YÖN mü diyerekten bir mecmua gazetesi çıkıyor ya.. Sen tut bir tane ondan al.. Sonracığıma ciğerciye uğra, bir çift de koç yumurtası al. Bunları o YAN mecmuasına güzalcene sar..
— Anlaşıldı valde, yeter, dedi. Şu boşanma işini nihayet bedavaya getirdin. Eğer ki biraz daha anlatacak olsan, galiba biz senin kızı kocasından ayırdıktan sonra, üstelik epice de nafaka vereceğiz. Eğer istiyorsan, git kızın nüfusunu getir, bedava tarafından boşatalım onu. Ama eğer ki bir kardeş nasihatı istiyorsan, kızı kocasından ayırma derim sana.. Neden dersen, kız eline ramazan davulunu alıp da yedi diyar dolaşsa, böyle kocayı bir daha ele geçiremez. Çünkü böyle koca, ölümlüzdeki seçimlerde doğrudan doğruya Bakan olur. Hiç lâmi cimi yok bunun. Sana, kardeşâne olarkten bu kadar söylüyorum...

Adnan VELİ

— Kurtlar şehre inmiş...
— Muhakkak postları elden gitmiştir!

Gelecek Hafta

Akbaba

Takdim eder :

Almanyadan getirttiği 1964 son model otomatik makinesinde basılmış:

Beş renkli ilâve

Bu ilâvede sevdiğiniz bütün kalem ve fırçalar En güzel eserleri ile...

AKBABA

Evinizin bir haftalık neşesidir!

Gelecek Hafta

Akbaba

Takdim eder :

Beş renkli ilâve

Bu ilâvede, en zarif karikatürümüz üstad Necmi Rıza'nın beş renkli karikatürü:

MART ve PİRE!

Ünlü fransız ressamı Kiraz'ın beş renkli bir karikatürü:

YENİ EVLİLER!

Gelecek sayımızı, gazetecinize bugünden sipariş ediniz.

Hızır Hafiye

Casuslara Karşı

BU SAYIDA
Çıplaklar kampı!

Gelecek sayıda :
Pencereden kar geliyor — Damda deli var! — Plân gitti ama kavga bitmedi —
Papeloğlu nasıl ayıldı, neden bayıldı?

TARASKONLU TARTAREN

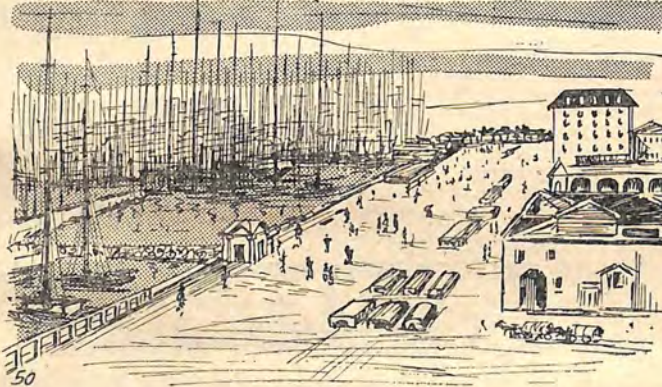

Alphonse Daudet'den // **BULENİ
SEREN**
Resimleyen:

49

49 1860 Aralık ayının ilk günü, öğle vakti, Provans'a mahsus bir kış güneşinde açık, parlak, nefis bir havada Marsilya'lular iskelelerine bir Türk, evet bir Türk'ün çıktığını gördüler! Tabii bu dehşet verici Türk'ün kim olduğunu tahmin etmişsinizdir. Kulakları hâlâ Taraskonluların alkışları ile dolu, gök ışıkları, deniz kokuları ile kendinden geçen Tartaren, tüfekleri omzunda, başı havada olduğu halde, güzel Marsilya limanını gözlerini dört açarak seyrediyordu... Zavallı adam, kendisini belki de Binbir gece masallarının gemici Sindbad'ı zannediordu. Gözle ayırd edilemeyecek kadar gemi direği ve yetmiş iki milletin bayrakları...

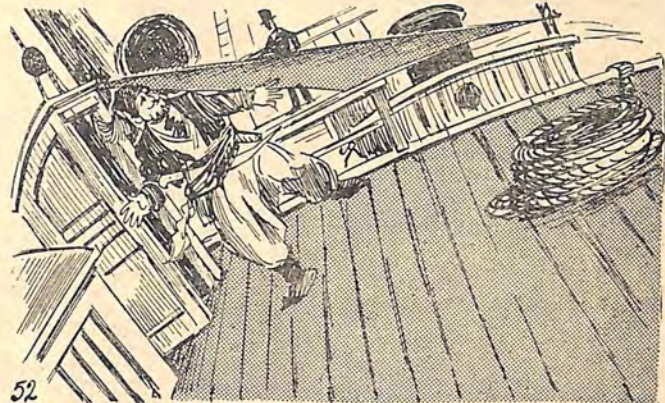
50

50 Rıhtım hizasında süngü safları gibi direk direk sıralanmış gemiler, mavi gökte güzel lekeler yapan martı sürüleri, birbirine her dilden küfreden miçolar... Her tarafta her cinsten garip eşyalar yığını... Bazan direkler arasında boş bir yer... Tartaren buralarda bazı gemilerin manevralarını, ufak teknelerin gelip gidişini, büyük bir harp sefinesinin dumanlar saçan bacasını, bir Korsika yelkenlisini görüyordu. Ve sonra hiç arası kesilmeyen müthiş patırdılar, araba gürültüleri... İşte cesur Tartaren aslanlar memleketindeki yolculuğuna böyle bir limandan başlayacaktı...

51

51 Taraskonlu Tartaren'in fesi bu yolculukta başı başına bir alem sayılacaktı. «Zouave» vapuruna binerken haşmet ve azamette enginlere yan yan bakan bu mağrur fes, üç günlük yolculuk esnasında öyle başka başka kılıklara ve kalıplara girmişti ki, görenler ömürleri boyunca hatırdan silemeyeceklerdi. Onu anlamak için, önce güverte üzerinde Taraskona mensup o güzel başı halelendirerek aldığı kahraman ve vakur vaziyeti gözünü önüne getirin... Zouave'in Fransa sahillerinden Cezayire doğru açıldıktan sonraki hallerine gelince, doğrusu, düşünenizi değil, aynı gemide seyahat edip de görmenizi isterdim.

52

52 Zouave dalgalar üzerinden sağa sola yatmaya başladığı vakit, felâketin ilk darbelerini hemen hissetmiş gibi aldığı titrek ve hayret içindeki tavrı, sonra vapur Lion körfezinden enginlere açılınca denizin sertleştiğini görerek rüzgârlara vahsetle direnişini ve büyük mavi yün püskülünün denizin sisleri içinde ürpererek çırpışını sizlere de anlatabiliyor muyum acaba? Nihayet, akşamın saat altısı, Korsika sahillerinde, zavallı fes plâstranın üstüne eğiliyor ve acınacak halde denize uzanarak suları iskandil ediyor. Ve son vaziyet, dar bir çekmeceyi andıran kamarada kendini gösteriyor.

53

53 Yatakta perişan, biçimsiz bir şey inleyerek yastığın üzerine yuvarlanıyor. Bu şey adı bir kavuk halini alan ve solgun, muhtaç bir hasta başının kulaklarına kadar geçen, azimet esnasındaki fes, kahraman vaziyetli festir gene... Ah, Taraskonlular! Büyük Tartaren'lerini mutfaktan taşan yemek ve ıslak odun kokuları ile lombar deliklerinden giren soluk ve acıklı bir ışık altında, dar yatağına büzülmüşken görebilseler, uskurun her dönüşündeki horlamalarını, dakikada bir çay istemesini, kızınca garsonlara nasıl küfürler savurduğunu bir işitebilselerdi... Kimbilir ne kadar pışman olurlardı ona yaptıklarına...

54

54 Nihayet üçüncü günün ikinci vakti, geminin içinde telâşlı bir hareket oldu. Kaptan Barbassou'nun kısık sesi: «Fayrap... Törnistan!» diye bağıyordu. Kaptan «Stop!...» diye haykırıncı ani bir duraklama, bir sersıntı hasıl oldu ve gemi havada asılmış bir balon gibi hafiflikte sağa sola sallanmaya başladı. Bu garip ve esrarengiz sessizlik Taraskonluyu hayrete düşürdü. Müthiş bir sesle: «Aman Yabancı, batıyoruz!» diye haykırdı. Güç halle bütün kuvvetlerini tekrar toplayarak, yatağından sıçradı ve silâhlarıyla güverteye atıldı. Tartaren - Kişot'un kahramanlığıyla, Tartaren - Sanşo'nun tetliş birbirine karışmıştı...

(Devamı var)

Rüzgâr

Ahmet arkadaşına:
— Bizim köyde öyle şiddetli rüzgâr eser ki insan öünü göremez.

— O halde bir gözük al. Gözünü tozdan korusun.

— Tozdan falan değil kardeşim. Rüzgâr öyle şiddetli eser ki insanın bakışlarını dahi sürükliyor. Önüne bakarken arka tarafını görüyorsun.

İdris Eryücel
Şekere köyü öğretmeni
İskenderun

Avcının nemli barutu

Bir avcı arkadaşına anlatıyordu:

— Geçenlerde çiftinin iki gözünü birden iyice doldurarak şöyle bir dolaşayım dedim. Epeyce gezip yorulduktan sonra derenin kenarında bir gölgeye oturdum. Tam o sırada hemen önüme 10-15 kadar keklik iniverdi. Derhal tüfeği doğrulttum ve tetiğe dokundum. Ama hayret; tüfek patlamadı, bu defa diğer tetiği çektim o da patlamadı. Hem kızdım ve hem de hayret ettim. Tüfeği indirerek namlunun ağzından içine doğru bir bakayım dedim. Aman yarabbi bir de ne göreyim; her iki gözde de yanık paçavralarla saçmalar önde, ateş alıp dumanı karışmış barut arkada namlunun ağzına doğru toz duman içinde son süratle geliyorlar. Daha durur musun, hemen tüfeği yine kekliklere doğrulttum. Her iki göz de arka arkaya patladı ve sekiz kadar keklik alıp eve döndüm. Meğer barut biraz nemli imiş geç ısınıp ateş almış.

Bir okuyucu
İÇEL

Tayyare!

Meşhedi Cafer, Salamonla konuşuyordu. Lâf, pehlivanlardan, güreşten açılınca Meşhedi güldü:

— Bizim memlekette, Hurşidi Mualla derler bir pehlivanımız var, bir gün şah huzurunda Şaban adında bir pehlivanla güreş tutmuş, daha dokanır dokanmaz onu Tebrizden Parise aparmıştı.

Salamon güldü:

— Maşallah, maşallah, desene ki sizin memlekette, tayyareye lüzum kalmadı. Kim gitmek istiyorsa Parise, çağırır Hurşidi dokansın ona parmağını!..

Fazilet Toktan

Subay evleri Gül so. 1
Balıkesir

Yarışçılar

İki otomobil meraklısı yan yana gelmişti. Biri ikincisine:

— Ben öyle süratli otomobil kullanıyorum ki yolun sağında ki solundaki telefon ve elektrik direklerini hızımdan dolayı sanki bir tahta perde gibi görüyorum, istersen bir gün beraber bunun doğru olduğunu sana ispat edebilirim der.

İkincisi heyecanlı hemen cevap verir:

— Ohoo!... O da bir iş mi? Ben öyle süratli sürüyorum ki, dönemeçlerde dönerken, otomobilimin arkasındaki plâka numarasını okuyorum!..

Çetin Alkan
P.T.T. loj.
Bolvadin—Afyon

Katlar

Herkesin «Hayatı palavra» dediği komser Nuri yine anlatıyordu:

— ... Nihayet çetenin 18 katlı bir apartmanda çalıştığını ihbar ettiler. Ani bir baskında elebaşımı 18. kattaki odasında sıkıştırdım. Herif beni görünce her şeyin mahvolduğunu anladı kendisini pencereden attı boşluğa. Adam kaçtı kaçıyor durarmıyım ben de peşine 3. katta yetiştim 2. katı geçerken yakaladım tam 1. katın huzusunda kelepçeyi taktım koluna.

Mesleğe yeni girmiş genç bir polis biraz da alaylı:

— Pekî komserim 1. kattan sonra ne yaptın?

Komser Nuri:

— Birinci kattan sonra apartmanın üstüne çıktık.

— A siz demindenberi düşmüyor muydunuz?

— Hayır çıkıyorduk.

— Ama nasıl olur?

— Herifler çok kurnaz bira-

der katları bile ters numaralamışlar.

Y. Öztürk

Patnos—Ağrı

Bulgur ayıklama

Söz avcıktan açılmıştı. O esnada atıcılığıyla meşhur bir arkadaş salondakilerin sözünü keserek avcılık hususunda babasının maharetini şu şekilde anlatmaya başladı:

— Çocuklar, babam öyle bir nişancıydı ki, bulgur zamanı annem damda kuruttuğu bulguru ayıklamak için aşığıya indir-meyip, damdan kalburla yere serili kıllımın üzerine dökerdi. Babam da saçma tüfeği ile nişan alıp bir bir bulgurun taşlarını ayıklardı.

Mustafa Yücelen
Emek Mah. 75. Sk. 98/3
Bahçelievler / Ankara

Cici

— Sizin kadar dikkatli doktor görmedim... Bir göz için, gözden geçirmedik yerimi bırakmadım!

Ben demiştim...

Genç adam nişanlığını hiçkırıklarla sarsılırken bulur:

— Ne var, ne oldu?
— Babam iflâs etti.
— Ben biliyordum dememiş miydin bu adam evlenmemize mâni olmak için her şeyi yapar, diye...

İŞLERİNİZDE EMNİYET SÜR'AT.

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ.

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

VERİR

(Basın: 22153—A. 13390—38)

Akbaba

● Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 190, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

● Bu gazete Basın ahlak yasasına uymayı taahhüt etmiştir. ●

● Fiyatı : 100 kuruştur. ●

Tasarruflarınıza

BOL FAİZ VE

TÜRKİYE

zengin ikramiye

EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 1660—39)

Milletler Gülüyor

Brigitte Bardot

Üç küçük oğlan, tenefüste bahçenin bir köşesinde kendi kendilerine oynuyorlardı. Birinin elinde otomobil ötekinin uçak, sonuncusunun da Brigitte Bardot'nun resmi vardı. Öğretmen yanlarına yaklaştı. Büyüyünce ne yapacaklarını sordu:

Birincisi:

— Otomobil yarışçısı olacağım, dedi.

— Ben de pilot olacağım dedi ikincisi.

— Ben, dedi, üçüncü oğlan, uzun uzun düşündükten sonra; büyülemek istiyorum!!...

Yaş

Kasabanın lisesinde öğretmen talebelere şu soruyu sorar:

— Doksan metre boyunda bir geminin, iki direği, iki bacası, onüç çift küreği, ve onbeş tane mürettebatı olursa ben kaç yaşındayım?...

Talebeler düşünürler, aradan beş dakika geçer, Claude parmağını kaldırır:

— Hocam!

— Cevabını söyle!

— Kırkdört yaşındasınız!

Öğretmenin hayretten ağzı açık kalır. Hemen not defterini çıkarır, Claude'un hanesine bir 10 yazar. Sonra onu hararetle tebrik eder, cevabını nasıl bulduğunu izah etmesini ister:

— Çok basit der talebe, küçük kardeşim üç, büyük erkek kardeşim ise 22 yaşında...

— Sonra?

— Annem, hep büyük ağabeyimin yarı deli olduğunu söyler...

Şapka

Sinemada, biri ötekine:

— Özür dilerim mösyö, ama şapkam...

— Şapkanız mı?

— Evet şapkam!...

— Şapkanıza ne yapmamı istiyorsunuz?

— Şimdi oturduğunuz koltuğun üzerine bırakmıştım da.

— Olabilir!... Gitmek için acele ne? Herkes gibi filmin sonunu bekleyemez misiniz?

Bilmece

Balayından dönen abstre tablolar ressamına arkadaşı sorar:

— Nasıl geçti, memnun musun?

— Bir dağ köyüne gittik. Sabahları ben resim yapıyordum, karım da mutfağa giriyordu. Sonra ikimiz de diğerinin ne yapmak istediğini anlamağa çalışıyorduk.

Fark

İskoçyalı ezacı müşterinin peşinden koşar:

— Size asprin yerine siyanür vermişim.

— Ne olur, aradaki fark ne ki?...

— Beş şiling ama hemen verin...

— Siz erkekler hep aynı şeyi söylersiniz, fakat sen hiç olmazsa Arapçasını söylüyorsun!

Harika kedi

«Cici Caroline» filminin oynadığı sinemanın gişesine, kucağında kedisiyle bir adam yaklaştı, ve iki koltuk istedi. Kasiyer, salona kedilerin alınmamasını yasak olduğunu belirtti. Adam çok ısrar etti, dil döktü, en sonunda, kedisi ve kendisi için bir sıra kapatacağını söyleyince, vaziyetten haberdar edilen müdür kazancı düşünerek kabul etti.

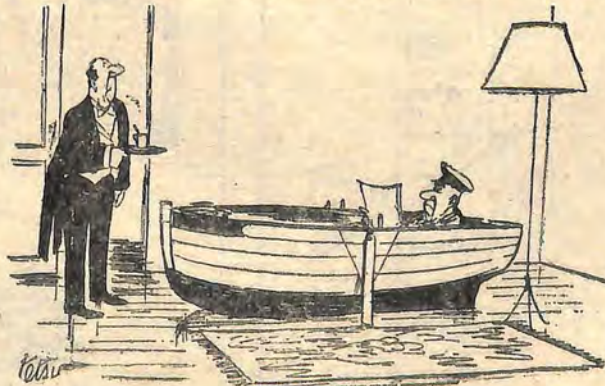
Adam ve kedisi tek tük seyircinin bulunduğu salona girdiler ve yerlerine oturdular. Reklamları ve gelecek programı seyrettikten sonra sıra filme geldi.

Kedinin de, herhangi bir seyirci gibi, filmin bazı sahnelerinde ağlaması, gülmesi, heyecanlanması, seyircileri ve yol gösteren kızı bir hayli şaşırttı.

Çıkarlarken müdür yollarını kesti:

— Ne şahane hayvan! dedi. Bu kadar zeki olanımı hiç görmedim. Film hoşuna gitti galiba?

— Evet! dedi sahibi. Ben de çok hayret ettim doğrusu, çünkü daha önce okuduğ romanımı hiç beğenmemişti!...

— Kahvenizi getirdim amiral..

Para

Bu hâdise, şehirler arasında posta arabaları işlediği sıralarda, Toulon ve Marsilya arasında geçer.. Bu hatta normal seferini yapan posta, Cures dağı yakınlarında, haydutlar tarafından durdurulur.

— Ya canınızı, veya paranızı!! diye bağırırlar, ve yolculara kıymetli şeylerini pencereden atmalarını söylerler:

O gün de Marius karısı Miette'le Marsilya'ya bankaya para yatırmağa gidiyordu. Yanında aylardır biriktirdiği çil çil liralardı. Haydutlar ona:

— Haydi! Sıra sende! deyince: Sol eliyle koynundaki altınlarını emniyete alan, Marius sağ eliyle karısını iter:

— Haydi Miette git! der.

— Aman Marius! Bay haydutlar canımızı veya paranızı diyorlar!...

— Tamam, ben de sana her zaman «canım» demiyor muydum?...

Mezarlık

Poupinois ve Foutralet işten elini, eteğini çekmiş iki yaşlı doktordu. Öğleden sonralarını bir kahvede oturup birbirlerine hâtıralarını anlatmakla geçiriyorlardı.

O gün ise, hangisinin daha çok müşterisi olduğunu tartışıyorlardı.

— Ah! neydi o günler! dedi Poupinaris, benim o koca beklem salonunda iğne atsan yere düşmezdi... Diyeceğim müşterilerim sayılamıyacak kadar çoktu...

— Herhalde benimkiler kadar değildi, dedi Foutralet. Son senelerde hastalarım o kadar çoğalmıştı ki; Belediye bana mezarlık için saha gösterdi!...

Bekâr odası!

Üç Marsilya'lı bekâr arkadaş Cannebiere caddesini sağ, solu dolduran, kahvelerden birinde çene çalıyorlardı.

— Odam, o kadar ufak ki, dedi bir tanesi, ceketimi giyerken, kollarımı pencereden dışarı çıkarmak mecburiyetinde kalıyorum!

— O da bir şey mi? diye atıldı öteki; benim odam o kadar ufak ki hastalanıp da doktor geldiğinde, dilimi kapıdan gösteriyorum!...

— Ufaklıkta hiçbirinizin ki benimkine erişemez dedi, üçüncü Marsilyalı; içeri güneş girince ben çıkmak mecburiyetinde kalıyorum!

Çiğ

İki yamyam ateşte fokur, fokur kaynayan kazanın başını bekliyorlardı. Bir tanesi gidip kapıyı kaldırdı, elindeki mızrağı içine daldırdı, kazandan korkunç bir çığlık yükseldi: Yamyam kendi kendine söylendi:

— Daha pişmemiş!...

Diinya Karikatürleri

-RİCA EDERİM KISKANÇ OLMA!... BU
YAZIHANDE ERKEK YOK, YALNIZ
MÖSYÖ POL VAR!

-KARICIĞIM, SANA CASUSLUK TEŞKİLATIMIZIN
EN USTA ELEMANI JORJ'U TAKDİM EDEYİM!

-GALİBA HERİFE ABAYI YAKTI...

YAZISIZ

-KENDİNİZ TÇİN Mİ İSTİYORSUNUZ, HEDİYE TÇİN Mİ?

-ANNECİĞİM, SİRF SENİ KIRMAMAK İÇİN BU
PİÇİN BABASI İLE EVLENECEĞİM... YOKSA
HERİF HİÇ TİPİM DEĞİL!

25 MİLYON

LİRALIK İKRAMİYELER

3 adet 100.000 lira

6 adet 50.000 lira

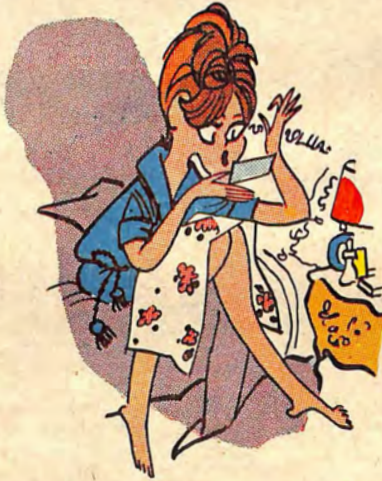
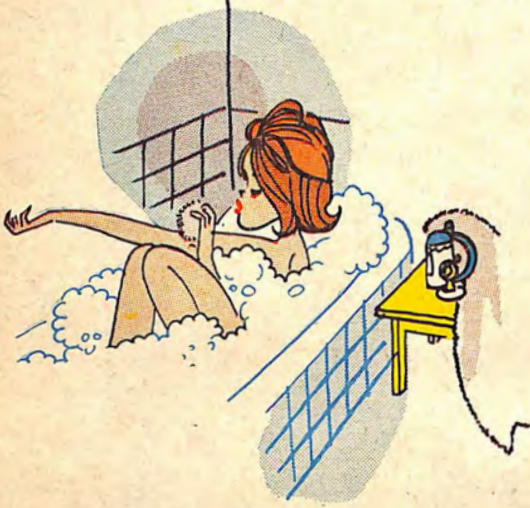
25 APARTMAN DAİRESİ

ve 400.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri

Tasarruflarını en geç **6 MART**
gününe kadar bankamıza yatıran-
lar bu çekilişe girerler.

YAPI ve KREDİ BANKASI

A k b a b a

Bunca hazırlıktan sonra!